

**002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1089**

ΘΥΜΙΑΔΗ

ΚΑΛΟ

5 69

ΠΑΓ

Ενδυμάδα (Αποδ.)

16 30
18

ΥΘΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Ίστορία για την Γ' τάξη
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

Παράσημο Εργαστήριο Ολιγοτύπου Επαιδευτικής Πολιτικής

ΙΟΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΥ

πρώτ. βιβλίο για την παιδεία
και την παιδαγωγική

ΑΠΟΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΜΥΘΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ιά την Γ'. τάξη των Δημοτικών Σχολείων.

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

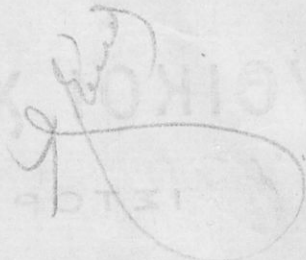

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ
ΚΟΥ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ Α. Ε.
ΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ - 1938

002
214
178
089

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την ιδιόχειρη υπογραφή του συγγραφέα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ Α.Ε.
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΥΘΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

1.— Οί Θεοί τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Τὴν ὠραία μας πατρίδα τὴ λένε **Ἑλλάδα** κ' ἐμᾶς **Ἕλληνες**.

Ἀπὸ τὰ πιδ παλιὰ χρόνια τὴν πατρίδα μας τὴν κατοικοῦνε Ἕλληνες. Στὰ παλιὰ ὅμως αὐτὰ χρόνια οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχανε τὶς ἴδιες μὲ μᾶς συνήθειες καὶ τὴν ἴδια Θεοσκεία. Πίστευαν πὼς κάθε πράγμα στὸν κόσμο ἔχει κ' ἓνα θεό, πὼς οἱ θεοὶ αὐτοὶ κατέβαιναν στὴ γῆ κ' ἔπαιρναν μέρος στὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες, στοὺς

Ὁ Ζεύς.

Ἡ Ἥρα.

Ζεύς

πολέμους καὶ σ' ὅλες τὶς δουλειᾶς τῶν ἀνθρώπων. Πίστευαν ἀκόμα πὸς οἱ πῖο μεγάλοι τοὺς θεοί, πὸν ἦταν δώδεκα, κάθονταν στὸ βουνὸ Ὀλυμπος, γι αὐτὸ τοὺς ἔλεγαν Ὀλύμπιους, καὶ πὸς ἔτρωγαν ἀμβροσία καὶ ἔπιναν νέκταρ.

Ὁ Ποσειδῶνας.

Ἡ Ἀθηνᾶ.

Οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοὶ ἦταν: ὁ Δίας πὸν ἔθεωρεῖτο πατέρας θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἡ Ἥρα ἡ γυναίκα τοῦ Δία, ὁ Ποσειδῶνας ὁ θεὸς τῆς θάλασσης, ἡ Δήμητρα ἡ θεὰ τῆς γεωργίας, ὁ Ἀπόλλωνας ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ἡ Ἀρτέμιδα ἡ θεὰ τοῦ κυνηγίου, ὁ Ἥφαιστος ὁ θεὸς τῆς τέχνης (τῶν σιδεράδων), ἡ Ἀθηνᾶ ἡ θεὰ τῆς σοφίας, ὁ Ἄρης ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, ἡ Ἀφροδίτη ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιάς, ὁ Ἑρμῆς ὁ θεὸς τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀγγελιοφόρος τοῦ Δία, ἡ Ἑστία ἡ θεὰ τῆς οἰκογένειας.

2.— Οἱ ἥρωες τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια στὴν πατρίδα μας φάνηκαν μεγάλα θηρία, πὺ ἐρήμωναν τὰ χωράφια, τ' ἀμπέλια καὶ τὰ κοπάδια καὶ φοβεροὶ ληστῆς πὺ παραμόνευαν στοὺς περαστικοὺς δρόμους καὶ λήστευαν καὶ σκότωναν σκληρὰ κι ἀλύπητα τοὺς διαβάτες.

Ἐξησαν ὅμως κι ἄνδρες μὲ γερὸ κορμὶ, χεροδύναμοι, καὶ μὲ ψυχὴ εὐγενικὴ γεμάτη καλοσύνη γιὰ τοὺς ἀδυνάτους καὶ δυστυχισμένους, πὺ καθάρισαν τὸν τόπο ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία κι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ληστῆς. Τὰ παληκάρια αὐτά, πὺ τὴ δύναμή τους τὴν ἔβαλαν γιὰ νὰ κάμουν καλὸ σ' ὅλον τὸν κόσμον, τὰ ἔλεγαν ἥρωες καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἡμίθεους γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι νόμιζαν πὺς εἶναι παιδιὰ τῶν θεῶν. Οἱ ἥρωες αὐτοὶ ἦταν πολλοί. Μὰ οἱ πιὸ μεγάλοι καὶ κοσμοξάκουστοι ἦταν δύο· ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

3.— Ὁ Ἡρακλῆς μωρὸ πνίγει δύο φίδια.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δοξασμένους ἥρωες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας ἦταν ὁ Ἡρακλῆς. Γεννήθηκε στὴ Θήβα. Πατέρα εἶχε τὸν Ἀμφιτρώωνα καὶ μητέρα τὴν Ἀλκμήνη. Οἱ ἄνθρωποι πίστευαν πὺς πατέρα εἶχε τὸ Δία. Ἦτανε πολὺ δυνατός. Σὲ καμιὰ ἐποχὴ ὡς τὰ τώρα δὲ γεννήθηκε ἄνθρωπος μὲ τέτοια δύναμη. Ὅταν ἀκόμη ἦταν ὀκτῶ μηνῶ βρέφος, δύο πελώρια φίδια ὤρμησαν στὴν κούνια πὺ κοιμοῦνταν γιὰ νὰ τὸν πνίξουν. Τὰ εἶχε στείλει ἡ Θεὰ Ἥρα πὺ τὸν ἐμισοῦσε. Ὁ Ἡρακλῆς

ὅμως ἄρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ φίδια, τὰ ἔσφιξε μὲ τόση δύναμη στὸ λαιμὸ ποὺ τὰ ἔπνιξε.

Ὁ πατέρας του ἀπὸ μικρὸ τὸν ἔστειλε στοὺς καλύτερους δασκάλους τῆς ἐποχῆς του γιὰ νὰ μάθῃ γράμματα καὶ μουσικὴ. Εἶχε ἰδιαίτερο δάσκαλο τῆς γυμναστικῆς.

Τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐχτιμοῦσαν ὅλοι στὴ Θήβα γιὰτὶ εἶχε καλοὺς τρόπους μὰ ἦταν κι ἀξιαγάπητος.

Συχνὰ γύριζε στὰ βουνά. Σὲ μιὰ τέτοια ἐκδρομὴ στὸν Κιθαιρῶνα σκότωσε ἓνα λιοντάρι. Πόσους ἀνθρώπους δὲν εἶχε κατασπαράξει, πόσα κοπάδια δὲν εἶχε ρημάξει τὸ λιοντάρι αὐτό; Τρόμος ἔπιανε τὸν καθένα νὰ βγῆ νὰ πάῃ στὰ κτήματά του.

Ὅλοι τώρα ἐπαινοῦν καὶ μακαρίζουν τὸν ἥρωα. Ἀπ' ὅπου περνᾷ τρέχουν νὰ τὸν θαυμάσουν.

4. — Ὁ δρόμος τῆς Ἀρετῆς.

Ἡ Κακία.

Παληκάρι τώρα πιά ὁ Ἡρακλῆς. Σὲ μεγάλη ἔννοια ἔπεσε καὶ τὸ σπιτικό του μὰ ποιὸ πολὺ ὁ ἴδιος.

—Τὶ θὰ γινόταν; μὲ ποιά δουλειὰ θ' ἀσχολοῦνταν;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοὺς βασάνιζε.

Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀνέβει στὸν Κιθαιρῶνα καὶ καθισμένος, κάτω ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα δένδρα, κοντὰ στὶς πηγὲς μὲ τὰ κρυστάλινα νερὰ ἐσκέφτονταν ποιὸ δρόμο νὰ πάρῃ στὴ ζωὴ του γιὰ νὰ προκόψῃ. Ἔτσι πάλι μιὰ μέρα κάθησε, ἐκεῖ κάπου, κάτω ἀπ' τὰ δένδρα κι ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Ἄξαφνα βλέπει νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ντυμένη στὸ μετὰξι μὲ παρδαλὰ χρώματα, φιασιδωμένη, φορτω-

μένη στὸ χρυσάφι καὶ περπατοῦσε καμαρώνοντας. Ἡ ἄλλη φοροῦσε ἓνα ἀπλὸ καὶ κάτασπρο φόρεμα, χωρὶς στολίδια καὶ περπατοῦσε περήφανα. Τὸ εὐγενικό της φέρεσιμό τὴν ἔδειχνε πιὸ ὁμορφή καὶ μεγαλόπρεπη.

Ὁ Ἡρακλῆς.

Ἡ φαντασμένη γυναίκα ἔτρεξε πρώτη καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Ἡρακλῆ κι ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει πονηρὰ μὲ γλυκεῖα φωνή: «Νοιώθω, νέε μου, τὶ σκέπτεσαι. Συλλογίζεσαι ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσης στὴ ζωὴ σου.

Γι αὐτὸ μὴ βασανίζεσαι. Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ ζήσης πλούσιος κ' εὐτυχημένος. Γιὰ τίποτε δὲ θὰ νοιάζεσαι. Θὰ τρώῃς, θὰ πίνῃς καὶ θὰ γλεντᾶς. Θᾶχῃς ὅ,τι θὲς δίχως συλλογὴν, κόπο καὶ στενοχώρια. Σὰ δὲν ἔχῃς σὺ θὰ ἀρπάξῃς ἀπὸ κείνους πού ἔχουν. Τέλος θὰ κάμῃς ὅ,τι μὴ πορτεῖς γιὰ νὰ ζήσης εὐτυχημένα. Οἱ φίλοι μου ἔχουν ὅλη τὴν ἐλευθερίαν νὰ κλέβουν, νὰ συκοφαντοῦν, νὰ λέν ψέματα γιὰ νὰ περνοῦν εὐχάριστη ζωὴν.

— Πῶς σὲ λένε κυρία, ρωτᾷ ὁ Ἡρακλῆς τὴ γυναίκα.

— *Εὐτυχία* μὲ λέν οἱ φίλοι μου, *Κακία* οἱ ἐχθροί μου.

Ἡ Ἀρετή.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἔφρασε καὶ ἡ σεμνὴ γυναίκα. Χαίρετις εὐγενικὰ τὸν Ἡρακλῆ καὶ τοῦ εἶπε: «Θὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ μερικὲς συμβουλὲς φίλε μου. Δὲ θὰ σὲ γελάσω μὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις. Θὰ σοῦ πῶ τὰ πράγματα ὅπως εἶναι, γιὰτὶ ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ μισῶ τὸ ψεῦδος. Στὸν κόσμον τοῦτο τίποτε δὲ γίνεται χωρὶς κόπο. Γιὰ νὰ εὐτυχῆσῃς πρέπει νὰ παλαίψῃς στὴ ζωὴ. Γιὰ νὰ κάμῃς γερὸ κορμὶ πρέπει νὰ τὸ γυμνάξῃς ταχτικά. Γιὰ νὰ γίνῃς πολεμιστῆς καλὸς πρέπει νὰ μάθῃς μὲ κόπο νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ ὄπλα. Γιὰ νὰ δοξασθῆς καὶ νὰ σὲ θαυμάξῃ ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ κάμῃς καλὸ στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν Πατρίδα σου. Ἄκουσε φίλε τὰ λόγια μου καὶ δὲ θὰ μετανοήσῃς».

Καὶ ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά σου, καλὴ μου κυρία, ρώτησε κι αὐτή.

— *Ἀρετή*, ἀπάντησε ἡ γυναίκα.

Σκέφθηκε ἀρετὴ ὥρα ὁ Ἡρακλῆς, ζύγισε καλὰ τὰ λόγια τῶν δυὸ γυναικῶν καὶ ἀποφάσισε νὰ τοαβήξῃ τὸ δρόμον πού τοῦ ἔδειχνε ἢ «Ἀρετὴ».

Ἔτσι δοξάστηκε κ' ἔμεινε ἀθάνατο τ' ὄνομά του.

5. — Ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ ξάδελφός του Εὐρυσθέας.

Ὑστερα ἀπὸ τὴ συνάντησή του μὲ τὴν Ἀρετὴ καὶ τὴν Κακία ἐπέστρεψε ὁ Ἡρακλῆς στὴ Θήβα. Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί του. Θὰ ἔκαμνε ὅ,τι μπορούσε γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων. Πρῶτου ὅμως ἀρχίσει πῆγε σιὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ ρωτήσῃ ποῦ νὰ μείνῃ. Τὸ μαντεῖο τοῦ ἀπάντησε πὼς γιὰ νὰ δοξασθῆ πρέπει νὰ πάῃ σιὸς Μυκῆνες σιὸν ἐξάδελφό του τὸν Εὐρυσθέα ποὺ ἦταν βασιλιάς τῆς χώρας αὐτῆς, καὶ δώδεκα χρόνια νὰ κάμῃ ὅλα του τὰ θελήματα. Ὁ Ἡρακλῆς πρόθυμα δέχτηκε τὶς συμβουλὲς τοῦ μαντείου κι ἀμέσως πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Εὐρυσθέα. Αὐτὸς ὅμως φθονοῦσε τὸν ἐξάδελφό του γιὰ τὴ μεγάλη του ἀνδρεία κ' ἤθελε νὰ τὸν ντροπιάσῃ. Τὸν διέταξε γι αὐτὸ νὰ κάμῃ δώδεκα πολὺ ἐπικίνδυνα κατορθώματα. Τὰ ἡρωϊκὰ αὐτὰ κατορθώματα λέγονται *ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ*.

ἌΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

6. — Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας.

Ἡ Νεμέα εἶναι σιὴν Ἀργολίδα. Σιὴν κοιλάδα τῆς Νεμέας ποὺ εἶναι πυκνοφυτεμένη, ζοῦσε τὰ χρόνια κεῖνα ἓνα μεγάλο λιοντάρι. Ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κατοίκων ὅλων τῶν γύρω χωριῶν. Οἱ καταστροφὲς ποὺ ἔκαμε σιὰ κοπάδια ἦταν πάρα πολλές. Ὁ Εὐρυσθέας πρόσταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ σκοτώσῃ αὐτὸ τὸ λιοντάρι καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ δέρμα του. Ὁ Ἡρακλῆς ἀμέσως βγῆκε μὲ τὸ ρόπαλο, τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη του γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ θηρίο. Μέρους ἔφαχνε νὰ τὸ βρῆ. Μία

μέρα τ' ανακάλυψε ἀπ' τὰ μουγκρητὰ του. Τρέχει κατ' ἐκεῖ κι ἀρχίζει νὰ τὸ κυνηγᾷ. Τὸ λιοντάρι τρομαγμένο μπροστὰ στὴν ὄρμη τοῦ Ἡρακλῆ φεύγει καὶ κρύβεται στὴ σπηλιά του ποὺ εἶχε δυὸ στόματα. Ἐκλεισε ἀμέσως, ὁ φίλος μας, τὸ ἕνα ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς μὲ πέτρες κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μπῆκε μέσα. Συμαζεύθηκε τὸ θηρίο.

Ὁ Ἡρακλῆς σκοτώνει τὸ λιοντάρι.

ἔτοιμο νὰ χυμῆξῃ πάνω στὸν Ἡρακλῆ καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Πιὸ σβέλτο: ὅμως αὐτὸς ὄρμᾳ ἀπάνου του καὶ τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ ἔσφιξε μὲ τέτοια δύναμη ποὺ τὸ θηρίο ἔβγαλε ἕνα φοβερὸ μουγκρητὸ κ' ἔπεσε νεκρό. Τὸ ἔγδαρε τότε, πῆρε τὸ δέρμα, τὸ φόρεσε καὶ πῆγε ἴσια στὶς Μυκῆνες. Τρόμαξε ὁ κόσμος.

πὸ εἶδε ἔτσι τὸν Ἡρακλῆ μὰ πὸ πολὺ ὁ Εὐρυσθέας. Λένε πὸς ὁ φόβος του ἦταν τόσος πὸς γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τῆ βιάση του χώθηκε μέσα σ' ἓνα μεγάλο πιθάρι. Τὸ δέσμα αὐτό, τῆ *λεοντῆ*, ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν πάντα μαζί του γι ἀνάμνηση τοῦ πρώτου του ἀθλου.

7.—Ἡ λερναία Ὑδρα.

Ἡ *λερνη* ἦταν ἓνας μεγάλος βάλτος κοντὰ στὸ Ἄργος. Στὸ βάλτο αὐτὸ ζοῦσε ἓνα μεγάλο νερόφιδο μὲ ἔννιὰ κεφάλια. Τὸ μεσιανὸ ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀθάνατο. Μεγάλες καταστροφές ἔκαμνε στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζῶα τῶν γύρω χωριῶν. Μὰ καὶ τὰ σπαρτὰ στὸ διάβα του κατὰστρεφε. Αὐτὸ τὸ θηρίο πρόσταξε τώρα ὁ Εὐρυσθέας τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάη νὰ τὸ σκοτώσῃ. Αὐτός, πρόθυμος πάντα, πῆρε μαζί του τὸν ἀνεψιὸ του Ἴόλαο καὶ ξεκίνησε. Ἐφτασαν στὸ βάλτο. Ἡ Ὑδρα ἦταν κρυμμένη μέσα στὰ πυκνὰ καλάμια. Γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φωλιά της, πύρωσαν στὴ φωτιά πολλὰ βέλη καὶ τὰ ἔριξαν στὰ καλάμια. Σύρθηκε τότε τὸ θηρίο σφυρίζοντας στὴν ὄχθη καὶ χύμηξε μὲ λύσσα πάνω στὸν Ἡρακλῆ καὶ περιτυλίχτηκε στὸ ἓνα του πόδι. Τὴν ἴδια ὥρα ἓνας μεγάλος κάβουρας βγῆκε καὶ μὲ τίς ψαλίδες του δάγκωνε τὸ ἄλλο του πόδι. Ἀτρόμητος ὁ ἥρωας δίδει μιὰ μὲ τὸ ρόπαλο καὶ κάνει λιώμα τὸν κάβουρα. Πατὰ μὲ τὸ καταματωμένο του πόδι στὴν κοιλιά της Ὑδρας κι ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δυνατὰ μὲ τὸ ρόπαλό του τὰ κεφάλια της καὶ νὰ τὰ κόβῃ. Μὰ ἔκοψε ἓνα καὶ στὴ θέση του φύτρωναν δύο. Δὲ χάνει ὅμως τὸ θάρρος του. Φωνάζει τοῦ Ἴόλαου νὰ φέρῃ ἀναμένα δαυλιὰ καὶ τοῦ λέει νὰ καίῃ ἀμέσως τίς πληγές πὸς ἀνοίγονταν μὲ τὰ χτυπήματα. Ἐτσι ἔκοψε καὶ τὰ ὄχτῳ κεφάλια χωρὶς νὰ φυτρώσουν ἄλλα. Τὸ μεσιανὸ, τ' ἀθάνατο, ἔκοψε κι αὐτὸ καὶ τὸ ἔθαψε βαθειὰ στὴ γῆ καὶ κύλησε πάνω του καὶ μιὰ μεγάλη πέτρα. Ἐβαψε μετὰ μὲ τὸ αἷμα της, πὸς ἦταν φαρμακερὸ, τὰ βέλη του κι ὁποῖος πληγωνόταν ἀπ' αὐτά, δὲν γιαιτρευόταν ποτέ.

8.—Οἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Στὴ Στυμφαλία πού εἶναι στὴν Πελοπόννησο εἶναι ἡ λίμνη Στυμφαλίδα. Στὴ λίμνη αὐτὴ ζοῦσαν κάτι μεγάλα πουλιά, πού εἶχαν τὰ φτερά, τὸ ράμφος καὶ τὰ πόδια ἀπὸ σίδηρο. Ζημιὲς μεγάλες ἔκαμναν στὰ πτηνά, τὰ ζῶα καὶ τὰ χωράφια.

Μιά μέρα λέγει ὁ Εὐρυσθέας στὸν Ἡρακλῆ:

«Πήγαινε νὰ διώξης τὰ ἄγρια πουλιὰ ἀπὸ τὴ Στυμφαλία». Δὲ χάνει καιρὸ ὁ Ἡρακλῆς καὶ τραβᾷ γιὰ τὴ λίμνη. Ἡ λίμνη ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ γύρω τῆς ἀπλωνόταν δάσος πυκνό. Ἀνάμεσα στὰ πυκνόφυλλα κλαριά τῶν δένδρων εἶχαν τὶς φωλιές των τὰ ὄρνια αὐτά. Πῶς νὰ τὰ εὗρισκε; Ἔπεσε σὲ συλλογὴ.

—Μὴ σνενοχωριέσαι, ἀκούει ξαφνικὰ νὰ τοῦ λήμια γλυκεῖα φωνή. Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ δὲ θὰ σ' ἀφίση ἔτσι. Πᾶρε τὰ χάλκινα αὐτὰ κρόταλα καὶ χτύπα τα μὲ δύναμη. Ἀπ' τὸν κρότο των θὰ σκιαχοῦν τὰ ὄρνια καὶ θὰ πεταχοῦν ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά τους.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴ θεά, ἀνέβηκε σ' ἓνα ψήλωμα καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ δύναμη τὰ κρόταλα. Τὰ πουλιὰ πετάχτηκαν φοβισμένα στὸν ἀέρα μὲ ἀγριοφρονάρες. Ἀφίνει χάμω τότε τὰ κρόταλα, ἀρπάζει τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη του καὶ σημαδεύει. Σκότωσε πάρα πολλά. Ὅσα γλύτωσαν ἔφυγαν φοβισμένα πρὸ μακρὰ καὶ δὲ ξαναγύρισαν πιά στὴ λίμνη.

9.—Ἡ κοπριά τοῦ Αὐγεία.

Ἐπιάντα χρόνια ἔμειναν ἀκαθάριστοι οἱ σταῦλοι τοῦ Αὐγεία τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἡλίδας, πού εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια.

Γιὰ νὰ ἐξευτελίση ὁ Εὐρυσθέας τὸν Ἡρακλῆ τὸν πρόσταξε νὰ πάη νὰ καθαρῖση τοὺς σταύλους αὐτοῦς. Ὁ Ἡρακλῆς κι αὐτὴ τὴ προσταγὴ πρόθυμα τὴ δέχτηκε καὶ τὴν ἐκτέλεσε. Πίστευε, κι αὐτὸ εἶναι σωστό, πὼς καμιὰ δουλειὰ δὲν εἶναι ἐξευτελιστικὴ. Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Αὐγεία καὶ τοῦ εἶπε τὴ διαταγὴ πού εἶχε ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα.

— "Ἄν καταφέρῃς νὰ καθαρῖσης τοὺς σταύλους μου σὲ μιὰ μέρα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Αὐγείας, σοῦ δίνω ἕνα μεγάλο μερίδιο ἀπ' τὰ ζῶα μου.

— Δέχομαι ἀπαντᾷ ὁ Ἡρακλῆς. Καὶ στὸ γυιὸ τοῦ Αὐγεία πὸ ἦταν ἐκεῖ, εἶπε: «Νὰ εἶσαι μάρτυρας».

Δὲν ἦτανε παληκάρι μονάχα ὁ Ἡρακλῆς, ἦταν καὶ ξυπνός. Κοντὰ στοὺς σταύλους τοῦ Αὐγεία ἔτρεχαν δυὸ ποτάμια, ὁ Πηγεῖος κι ὁ Ἀλφειός. Σκάβει καὶ ἀνοίγει δυὸ μεγάλα αὐλάκια καὶ φέρνει τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν μέσα στὸ σταῦλο. Ὁρμοῦν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν τρύπα πού εἶχε ἀνοίξει πρὸ προστὰ στὸν τοῖχο τοῦ σταύλου καὶ σαρώνουν τὴν κοπριά. Ἔτσι σὲ μιὰ μέρα καθαρῖζουν οἱ σταῦλοι. Ὁ Ἡρακλῆς ξαναγυρίζει τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν στὴν κοίτη τους.

Καλεῖ τὸν Αὐγεία νὰ ἰδῆ τοὺς σταύλους γιὰ νὰ πεισθῆ πὼς καθάρισαν καὶ ζητᾷ νὰ τοῦ δώση ὅ,τι τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ. Ὁ Αὐγείας ὅμως δὲν κρατᾷ τὸ λόγο του καὶ δὲ θέλει νὰ δώση τὰ κοπάδια.

— Ἔδωσες τὸ λόγο σου, τοῦ ἔλεγε ὁ γυιὸς του ὁ Φιλέας, καὶ πρέπει νὰ τὸν φυλάξης.

Ὁ Αὐγείας δὲν ἀκούει τίποτα κι ἀρνεῖται νὰ δώση τὰ κοπάδια. Θυμώνει τότε ὁ Ἡρακλῆς, πιάνει καὶ φυλακίζει τὸν Αὐγεία κι ἀνεβάζει στὸ θρόνο του τὸν δίκαιο Φιλέα. Χτίζει προτοῦ φύγει κ' ἕνα ναὸ γιὰ τιμὴ τοῦ Δία. Ἐκεῖ, ἀπὸ τότε, γινόντουσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

10.—Θάνατος τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε κι ἄλλα μεγάλα καὶ θαυμαστά κατορθώματα. 1) Ἐπιασε τὸ ἱερὸ λάφι τῆς Ἀρτέμιδας μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα καὶ τὰ χάλκινα πόδια. 2) ἔπιασε ζωντανὸ τὸν ἀγριόχοιρο τῆς Ἐρυμάνθου. 3) ἔπιασε ζωντανὸ τὸν ταῦρο τῆς Κρήτης καὶ τὸν ἔφερε στὶς Μυκῆνες. 4) ἔφερε στὸν Εὐρουσθέα τὴ ζώνη τῆς Ἰππολύτης τῆς βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων. 5) πῆρε τὰ κόκκινα βόδια τοῦ Γηρυόνη, τοῦ γίγαντα μὲ τὰ τρία κεφάλια καὶ τὰ ἕξι χέρια ἀφοῦ τὸν σκότωσε. 6) ἔφερε τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. 7) νίκησε τὸν Κέρβερο, τὸ σκυλί μὲ τὰ τρία κεφάλια, μὲ τὴν οὐρὰ ποὺ τελείωνε σὲ κεφάλια Δράκου καὶ ποὺ γιὰ τρίχες στὴ ράχη εἶχε φίδια. Βοήθησε καὶ προστάτευσε τοὺς βασανισμένους. Ἔτσι τιμήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πέθανε στὰ βαθειὰ γηρατεία. Οἱ θεοὶ γι ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων του τὸν ἔκαμαν Ἀθάνατο.

Ο ΘΗΣΕΑΣ

11.— Ἡ γέννηση τοῦ Θησέα.

Στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Πελοποννήσου, ἀντίκρου στὸν Πόρο, εἶναι μιὰ πολιτεία ποὺ λέγεται Τροιζῆνα.

Βασιλᾶς στὴν πολιτεία αὐτὴ ἦταν ὁ Πυθίας ποὺ εἶχε μιὰ χαριτωμένη καὶ πολὺ καλὴ κόρη, τὴν Αἴθρα. Κάποτε ὁ βασιλᾶς τῆς Ἀθήνας, Αἰγέας, ἔκαμε ταξίδια στὶς πολιτείες τῆς Ἑλλάδας. Πέρασε κι ἀπ' τὴν Τροιζῆνα. Σὰν εἶδε τὴν ὁμορφὴ Αἴθρα, τοῦ ἄρεσαν οἱ καλοὶ τῆς τρόποι κι ἡ νοικοκυροσύνη της, τὴ ζήτησε σὲ γάμο καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἐμεινε μαζί της κάμποσο καιρὸ καὶ ξαναγύοισε στὴν Ἀθήνα. Τὴν Αἴθρα τὴν ἄφησε ἔγκυο. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ πῆρε τὴ γυναίκα του

ἔξω στήν αὐλή καὶ τῆς εἶπε : « Ἄν τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννηθῆ εἶναι ἀρσενικὸ ἀνάθρεψέ το μὲ προσοχὴ καὶ σὰ μεγαλῶση καὶ γίνῃ παληκάρι, φέρε τον ἔδῳ σ' αὐτὴ τὴν πέτρα καὶ εἶπέ του πὼς κάτω ἀπ' αὐτὴ ἔχω κρυμμένα τὰ πέδιλα καὶ τὸ σπαθί μου. Ἄς τὴ σηκῶσει νὰ τὰ πάρῃ, νὰ τὰ φορέσῃ καὶ νάρθῃ νὰ μὲ βρῆ στήν Ἀθήνα».

12.—Ὁ Θησεὺς φεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Παληκάρι πιά δέκα ἔξ χρονῶν ὁ Θησεὺς ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Τροιζῆνα, νὰ πάῃ στήν Ἀθήνα καὶ νὰ βρῆ τὸν πατέρα του. Ἡ μητέρα του τὸν ἔφερε κοντὰ πτὴν πέτρα καὶ τοῦ εἶπε ὅσα τῆς εἶχε πεῖ ὁ Αἰγέας. Μὲ τὸ πρῶτο σήκωσε ὁ Θησεὺς τὴ μεγάλη πέτρα καὶ πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ σπαθί καὶ τὰ πέδιλα. Τὸν ἔξωσε τότε ἡ Αἴθρα μὲ τὸ σπαθί καὶ τοῦ φόρεσε τὰ πέδιλα. Ὁ παπποῦς του τὸν συμβούλεψε νὰ πάῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα γιὰτὶ στὸ δρόμο τῆς στεριᾶς τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη πολλοὶ κακοῦργοι λήστευαν καὶ σκότωναν τοὺς διαβάτες.

— Γιατί, παπποῦ, ἀπαντᾷ μὲ θάρρος ὁ Θησεὺς. Δὲν εἶναι ντροπὴ ν' ἀποφύγω ἐγὼ δειλὰ τὸν κίνδυνο καὶ νὰ ταξειδέψω ἀπὸ εὐκόλο δρόμο τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἡρακλῆς μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του κυνηγᾷ καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακοῦρους καὶ καθαρίζει τὴ γῆ ἀπὸ τὰ θηρία! »

Ἔτσι ἔφυγε πεζὸς γιὰ τὴν Ἀθήνα

13.—Τὰ κατορθώματα τοῦ Θησεῦς ..

Στὸ δρόμο συνάντησε πολλοὺς κακοῦρους ποὺ μὲ χίλιους δυὸ τρόπους βασάνιζαν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔλεφταν στὰ χέρια τους

Ο Θησέας σηκώνει την πέτρα.

Οἱ πὶο αἰμοβόροι ἀπ' αὐτοῦς ἦταν :

Ὁ Περιφήτης ποὺ εἶχε τὸ καρτέρι του κοντὰ στὴν Ἐπίδαυρο. Εἶχε ἓνα ρόπαλο καὶ μ' αὐτὸ ἔσπαζε τὰ κεφάλια τῶν διαβατῶν.

Ὁ Σίνης ὁ Πιτυοκάμπτης. Αὐτὸς πάλι λύγιζε τὰ κλαριά δύο δένδρων ποὺ ἦταν ἀντικρουστά, ἔδενε τὰ πόδια τῶν διαβατῶν τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κλαριά τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ κλαριά τοῦ ἄλλου, ἄφινε τὰ κλαριά ἐλεύθερα καὶ αὐτὰ ξεσηκῶνονιαν μὲ ὀρμὴ καὶ τοὺς ἔσχιζαν στὰ δύο.

Ὁ κακοῦργος Σκίρωνας ποὺ κάθουνταν στὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου ἐκεῖ ἀκριβῶς στὴν «Κακιά σκάλα» καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τίναζε τοὺς διαβάτες στὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἔπνιγε.

Ὁ Προκρούστης ὁ ληστής μὲ τὰ δυὸ κρεβάτια. Τὸν ἀντάμωσε κοντὰ στὴν Ἐλευσίνα. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια ἦταν κοντὸ καὶ τὸ ἄλλο μακρὸ. Τοὺς ἀψηλοὺς ἀπὸ τοὺς διαβάτες ποὺ ἔπεφταν στὰ χέρια του τοὺς ξάπλωνε στὸ κοντὸ κρεβάτι καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του ἔκοβε τὰ πόδια τους ποὺ ἔβγαιναν ἔξω ἀπ' αὐτό, τοὺς κοντοὺς πάλι τοὺς ξάπλωνε στὸ μακρὸ καὶ γιὰ νὰ ψηλώσουν τάχα τοὺς τραβοῦσε τὰ πόδια καὶ τοὺς σκότωνα μὲ φρικτοὺς πόνοους.

Μὲ τίς ἴδιες τιμωρίες σκότωσε ὁ Θησέας τοὺς κακούργους αὐτοῦς. Ὅλοι ἢ χώρα ἀπὸ τὴν Τροιζήνα ἕως τὴν Ἀθήνα καὶ πέρα μιλοῦσε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν καινούριο ἥρωα. Ἡ φήμη του εἶχε φτάσει στὴν Ἀθήνα πὶο μπροστὰ ἀπ' αὐτόν. Σὰν ἔφτασε στὴν Ἀθήνα τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ στὸ παλάτι του ὁ Αἰγέας. Ἀπὸ τὸ σπαθὶ καὶ τὰ πέδιλα ἀναγνώρισε πὼς εἶναι ὁ γιὸς του καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον τὸν φιλοῦσε καὶ ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ.

14.—Ὁ Ταῦρος τοῦ Μαραθῶνα.

Τὰ χωριά πού βρίσκονταν στὸν κάμπο τοῦ Μαραθῶνα, τὸν καιρὸ πού ἔφτασε ὁ Θησέας στὴν Ἀθήνα, ὑπόφερναν ἀπὸ τὶς καταστροφές πού προξενοῦσε στὰ κτήματά τους ἕνας φοβερὸς ταῦρος. Τὸν ταῦρο αὐτὸ τὸν εἶχε φέρει ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ τὸν εἶχε χαρίσει στὸν Εὐρύσθεα. Σὰν ὁ Θησέας ἔμαθε τὸ κακὸ αὐτὸ στεναχωρέθηκε. Παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν πιάσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ τόπος ἀπὸ τὴ συμφορὰ. Τραβᾷ γιὰ τὸν κάμπο, συναντᾷ τὸ θηρίο, τὸ κυνηγᾷ. Κάμνει βρόχο μὲ τὸ σχοινί του, τὸ ρίχνει καὶ πιάνει τὸν ταῦρο ἀπὸ τὸ λαιμό. Παλεύει ὁ ταῦρος, μουγκρίζει, βόζει ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ ξεφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ μὰ τοῦ κάκου. Ὁ Θησέας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα, τὸν ρίχνει στοὺς ὤμους του καὶ τὸν φέρνει ζωντανὸ στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ὑποδοχὴ πού τοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς Ἀθήνας καὶ τῶν περιχώρων δὲν περιγράφεται. Τραβοῦν ὅλοι μαζί, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Θησέα, πού βαστοῦσε στοὺς ὤμους του τὸν ταῦρο, σ' ἕνα βωμὸ κι ἐκεῖ τὸν θυσιάζουσαν στοὺς Θεούς.

15—Μίνωας καὶ Μινώταυρος.

Βασιλιάς τῆς Κρήτης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ Μίνωας. Κάποτε ὁ γιὸς τοῦ Μίνωα ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ βρεθῆ σὲ μιὰ μεγάλη γιορτῆ. Ἐκεῖ λογόφερε μὲ κάποιον Ἀθηναῖο κι αὐτὸς τὸν σκότωσε. Θύμωσε ὁ Μίνωας καὶ κήρυξε τὸν πόλεμο στοὺς Ἀθηναίους. Ἦρθε μὲ τὸ στόλο του καὶ μὲ πολὺ στρατό, νίκησε τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ὑποχρέωσε νὰ στέλνουν κάθε ἐννια

χρόνια στήν Κρήτη ἑπτὰ νέους καὶ ἑπτὰ παρθένες γιὰ νὰ τὰ τρώῃ ὁ Μινώταυρος. Ὁ Μινώταυρος ἦταν ἓνα φοβερὸ θηρίο. Εἶχε σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφάλι ταύρου. Ὁ Μινώταυρος αὐτὸς ζοῦσε σὲ μιὰ σκοτεινὴ σπηλιά πού λέγονταν λαβύρινθος. Ὅποιος ἔμπαινε μέσα στοῦ λαβύρινθο δὲν μπορούσε νὰ ξαναβγῆ γιὰτὶ εἶχε πολλοὺς διαδρόμους μὲ πολλὰ στριφογυρίσματα. Λένε πὼς τὸν λαβύρινθο αὐτὸ τὸν ἔχτισε ὁ Δαίδαλος, ὁ πατέρας τοῦ Ἴκαρου.

Κάθε ἐννιά χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι ἔβαζαν κλῆρο γιὰ τὰ θύματα. Χρόνια τώρα ἡ Ἀθήνα ἦταν βυθισμένη σὲ μεγάλο πένθος.

16.—Ὁ Θησέας πηγαίνει στήν Κρήτη.

Ὁ Θησέας εἶχε μάθει γιὰ τὸ κακὸ αὐτὸ πού ἔδερνε τὴν Ἀθήνα. Σὰν ἔφτασε ἡ χρονιά πού ἔπρεπε νὰ φύγουν τὰ ἑπτὰ ἀγόρια καὶ οἱ ἑπτὰ παρθένες γιὰ τὴν Κρήτη ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ πάη κι αὐτὸς μαζί τους. Ὁ Αἰγέας προσπάθησε νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, μὰ ὁ Θησέας δὲν ἄκουε κανένα. «Πρέπει ἡ Ἀθήνα νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ κακὸ» ἔλεγε. Μὲ τὰ πολλὰ δέχτηκε ὁ Αἰγέας. Τὸ καράβι πού ἔφερε τὰ δεκατέσσαρα θύματα στήν Κρήτη εἶχε μαῦρο πανὶ γιὰ σημάδι πένθους. Ὁ Αἰγέας ἔδωκε στὸν καπετάνιο ἓνα ἄσπρο πανὶ καὶ τοῦ παράγγειλε στὸν γυρισμὸ ν' ἀλλάξῃ τὰ μαῦρα πανιά μὲ τὰ ἄσπρα, ἂν, μὲ τὸ καλὸ γύριζαν ὅλοι γεροί. Ἔτσι ἔφυγε τὸ καράβι. Οἱ γονεῖς οἱ συγγενεῖς καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι παρακαλοῦσαν τοὺς Θεοὺς νὰ βοηθήσουν τὸν Θησέα νὰ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο.

17.—'Ο Θησέας σκοτώνει τὸ Μινώταυρο.

Ἐφτασε τὸ πλοῖο στὴν Κρήτη. Ὁ Θησέας ζητᾷ ἀπὸ τὸν βασιλέα Μίνωα νὰ τὸν ἰδῆ, νὰ τοῦ μιλήσῃ. Τὸν δέχεται ὁ βασιλιάς κι ὁ Θησέας μὲ θάρρος τοῦ λέγει πὼς ἔχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο. Γέλασε ὁ Μίνωας καὶ εἶπε: «Ἄν κατορθώσῃς αὐτὸ ποὺ λές, χαρίζω τὴ ζωὴ στοὺς νέους καὶ στὶς νέες ποὺ ἦρθαν μαζί σου καὶ στὸ ἔξῃς ἀπαλλάσσω τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὴν τιμωρία αὐτὴ». Φεύγει ὁ Θησέας χαρούμενος. Στὸ διάδρομο τοῦ παλατιοῦ τὸν σταματᾷ μιὰ γλυκεῖα κοπέλα. Ἦταν ἡ Ἀριάδνη, ἡ κόρη τοῦ Μίνωα, «Πᾶρε, τοῦ λέει, τὸ κουβάρι αὐτὸ μὲ τὴ κλωστή. Δέσε τὴ μιὰ ἄκρη τῆς κλωστῆς στὸ στόμα τῆς σπηλιάς καὶ ξετυλίγοντας προχώρησε μέσα μὲ τοὺς συντρόφους σου. Μὴ ξεχνᾷς πὼς ἡ σπηλιά ἔχει πολλοὺς διαδρόμους κι ὅποιος μπῆ ἐκεῖ μέσα δὲν ξαναβγαίνει ποτὲ πιά».

Εὐχαρίστησε ὁ Θησέας τὴν καλὴ καὶ ψυχόπονη κόρη, πῆρε τοὺς συντρόφους του καὶ μπῆκε στὸ λαβύρινθο. Ἔδεσε τὴν κλωστή στὸ στόμα τῆς σπηλιάς καὶ προχώρησε ξετυλίγοντας τὸ κουβάρι. Σὰν προχώρησε ἄρκετὰ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαβύρινθου τὰ μουγκρητὰ τοῦ θηρίου. Τρόμος καὶ φόβος ἔπιασε τοὺς συντρόφους τοῦ Θησέα. Ἀτρόμητος ὅμως αὐτὸς χύμηξε μὲ γυμνὸ τὸ ξίφος καταπάνω τοῦ θηρίου καὶ τὸ τρύπησε πέρα γιὰ πέρα. Ὁ Μινώταυρος ἔπεσε χάμω νεκρός. Δάκρυα χαρᾶς πλημμύρισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν καὶ ὅλοι μαζί ἀγκάλιασαν τὸν Θησέα καὶ τὸν ἐφιλοῦσαν. Σὰν ἐπέρασε ἡ πρώτη τους συγκίνηση ὅλο γέλια, μὲ τὴν βοήθεια τῆς κλωστῆς, βγῆκαν ἔξω. Μπῆκαν ἀμέσως στὸ καράβι κ' ἔφυγαν. Μαζί τους ἔφυγε κ' ἡ

Αριάδνη. Ὁ καπετάνιος ἀπὸ τὴ χαρὰ του ξέχασε ν' ἀλλάξῃ τὰ πανιά τοῦ καραβιοῦ.

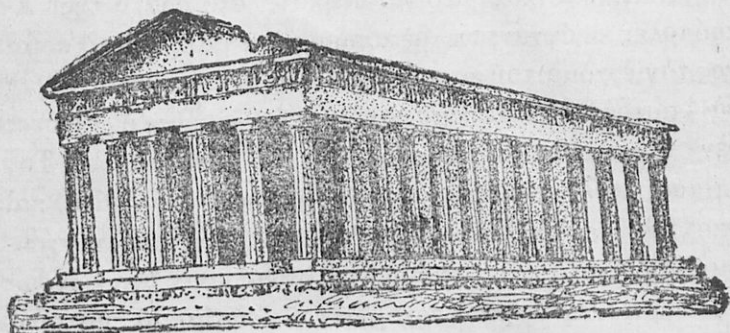
18.—Θάνατος τοῦ Αἰγέα.

Ὁ Αἰγέας καθημερινὰ ἀνέβαινε στὸ βράχο τῆς Ἀκρόπολης κι ἀγνάντευε μὲ καρδιοχτύπι μακρὰ στὸ πέλαγος τὸν ἐρχομὸ τοῦ καραβιοῦ. Βλέπει μιὰ μέρα τὸ καράβι νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ μαῦρα πανιά. Νόμισε πὼς ὁ Θησεύς δὲν τὰ κατάφερε νὰ σκοτώσῃ τὸ Μινώταυρο. Τὸν ἔπιασε ἀπελπισία καὶ γκρεμίσθηκε ἀπ' τὸ βράχο καὶ σκοτώθηκε. Αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴ μεγάλη του στενοχώρια. Σὲ λίγο ἄραξε τὸ καράβι στὸ Φάληρο. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μαθεύτηκε ὁ ἐρχομὸς τοῦ Θησεά καὶ τῶν συντρόφων του. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Γέλια καὶ τραγούδια σκορπίσθηκαν παντοῦ. Ὁ Θησεύς πρόσφερε θυσία στοὺς θεοὺς πού τὸν γλύτωσαν. Σὰν ἔμαθε τὸ χαμὸ τοῦ πατέρα του λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸ εἶχε μεγάλη ἀγάπη. X

19.—Ὁ Θησεύς βασιλιὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ Θησεά τὸν ἀνακήρυσαν βασιλέα των. Ὁ Θησεύς σὰν βασιλιὰς ἔκαμε πάρα πολλὰ καλὰ στὴν πατρίδα του. Ἐνωσε ὅλες τὶς μικρὲς πολιτεῖες τῆς Ἀττικῆς σ' ἓνα βασίλειο. Ὁργάνωσε τὰ *Παναθήναια*, γιορτὴ μεγάλη, πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς πού προστάτευε τὴν Ἀθήνα. Χρόνια ἔζησε μὲ δόξα καὶ τιμὴ. Ἐκαμε πολλοὺς πολέμους καὶ νίκησε. Κάποτε πού ἔλειπε ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἄραξε τὸν θρόνο

του ένας Ἀθηναῖος. Μὲ λύπη του τὸ ἔμαθε. Ἐπῆγε
στὴ Σκῦρο νὰ βοῆ φιλοξενία στὸ Βασιλιὰ τῆς νήσου
Λυκομήδη. Αὐτὸς δὲν τὸν ἐχώνευε καὶ μιὰ μέρα κεῖ ποὺ
ἔκαμναν περίπατο στὸ βουγὸ τὸν ἐγκρέμισε ἀπὸ ἓνα
βράχο στὴ θάλασσα.

Τὸ Θησεῖο.

Ὁ Στρατηγὸς Κίμωνας ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια
μάζεψε τὰ κόκκαλά του καὶ τᾶφερε στὴν Ἀθήνα. Μέρους
βάσταξαν οἱ γιορτὲς ποὺ ὀργανώθηκαν γιὰ θύμηση τοῦ
δοξασμένου ἥρωα. Ἐθαψαν τὰ κόκκαλά του μὲ μεγάλες
τιμές. Πάνω στὸ μνημα του ἔχτισαν ἓνα ναό, τὸ *Θησεῖο*
ποὺ ὡς τὰ σήμερα σώζεται.

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

Παράδειγμα γυναίκας που αγαπά τον άνδρα της.

20.—"Αδμητος και "Αλκηστη.

Ο βασιλιάς της Ίωλκοῦ Πελίας εἶχε μιὰ κόρη ξακουστή σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν ὀμορφιά καὶ τὴν καλωσύνη της. Τὴν ἔλεγαν "Αλκηστη. Βασιλιάδες κι ἄρχοντόπουλα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τὴ ζήτησαν σὲ γάμο. Τὴν εἶδε κι ὁ "Αδμητος, βασιλιάς στὶς Φέρες (Βελεσιῖνο) τῆς Θεσσαλίας, ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὰ κάλλη καὶ τὴ νοικοκυρωσύνη της καὶ τὴ ζήτησε κι αὐτὸς νὰ τὴν πάρη γυναίκα του.

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πελίας, φθάνει νὰ ζήσης στ' ἀμάξι, πού θὰ ἔρθης νὰ τὴν πάρης, ἓνα λιοντάρι κ' ἓνα ἀγριόχοιρο.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα, πού τὸν προστάτευε καὶ πού τοῦ παρουσιάστηκε σὰ χωρικός καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρη ὑπηρετὴ του, κατάφερε νὰ ζήσῃ τὸ λιοντάρι καὶ τὸν ἀγριόχοιρο καὶ νὰ γίνῃ ἄνδρας τῆς "Αλκηστης. Ἡ "Αλκηστη ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ τὸν "Αδμητο, γιατί κι ἄνδρεῖος ἦτανε, μὰ εἶχε κ' εὐγενικὴ καρδιά.

21.—Αὐτοθυσία τῆς "Αλκηστης.

Χρόνια ἔζησε εὐτυχισμένα τ' ἀνδρόγυνο. Κάποτε ὁ "Αδμητος ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Στέλνει ἡ "Αλκηστη ὑπηρετὲς στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ μάθῃ πῶς μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἄνδρα

της. «Κάποιος για χάρη του πρέπει να πεθάνη», απάντησε τὸ μαντεῖο. Κανέννας ὁμως δὲ δεχόταν νὰ πεθάνη. Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὴ ζωὴ. Σὰν εἶδε κι ἀπόειδε ἡ καλὴ γυναίκα ἀποφάσισε νὰ πεθάνη αὐτὴ. Μὲ κλάματα ἀποχαιρέτησε τὸν ἄνδρα της, ποὺ τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴ κάμῃ τίποτε γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν τους. φίλησε πολλές φορές τ' ἀγαπημένα της παιδάκια κι αὐτοκτόνησε. Ὁ Ἄδμητος ἔγινε καλὰ Λύπη ὁμως μεγάλη σκορπίστηκε στὸ παλάτι καὶ σ' ὄλο τὸ βασίλειο γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Ἄλκηστης. Πιὸ ἀπαρηγόρητος ἦταν ὁ Ἄδμητος.

Κεῖνη τὴ μέρα πέρασε ἀπὸ τίς Φέρες ὁ Ἡρακλῆς. Πήγαινε στὴ Θράκη νὰ φέρῃ στὸν Εὐρύσθεα τὰ ἄλογα τοῦ βασιλεῖα Διομήδη. Ἔμαθε τί εἶχε συμβῆ. Ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν αὐτοθυσία τῆς Ἄλκηστης καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὴ ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ. Τρέχει στὸν Ἄδη. Παλεύει μὲ τὸ θάνατο, τὸν νικᾷ καὶ φέρνει πίσω στὸν Ἄδμητο τὴν Ἄλκηστη. Ὁ Ἄδμητος τρίβει τὰ μάτια του. Νομίζει πὼς βλέπει ὄνειρο. Γρήγορα ὁμως συνέρχεται. Δὲ ξέρει μὲ ποιά λόγια καὶ μὲ ποῖο τρόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλο του Ἡρακλῆ. Χαρὰ μεγάλη καὶ σ' ὄλο τὸ βασίλειο. Εὐχὲς γιὰ τὸν ἥρωα. Γλέντια καὶ γιορτὲς παντοῦ.

Χρόνια ξανάζησε ἀγαπημένα κ' εὐτυχισμένα τὸ ἀνδρόγυνο.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Τὸ χρυσόμαλλο δέσμα.

22.—Ὁ Φρῖξος καὶ ἡ Ἑλλη.

Ὁ Φρῖξος καὶ ἡ Ἑλλη ἦταν παιδιὰ τοῦ Ἀθάμα, βασιλιᾶ τοῦ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, καὶ τῆς Νεφέλης. Τὰ δυὸ παιδιὰ μικρὰ ἔμειναν ὄρφανὰ ἀπὸ μητέρα. Ἡ μητριὰ τους, ἡ Ἥνω, ποὺ ἦταν πολὺ κακιά, δὲν τ'ἀγαποῦσε καθόλου καὶ τὰ βασάνιζε. Ἡ κακία της ἐφθασε σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ σκέφθηκε νὰ τὰ σκοτώσῃ. Μὲ τρόπο ἔβαλε τὶς γυναῖκες τοῦ Ὀρχομενοῦ νὰ ξεροψήσουν τὸ σπόρο τοῦ σταριοῦ, ἔτσι ποὺ σὰν τὸ σπείρουνε νὰ μὴ φυτρώσῃ. Πραγματικὰ κείνη τῆ χρονιᾶ κανένα χωράφι δὲν ἔκαμε στάρι. Μεγάλῃ πείνᾳ ἔπεσε σ' ὅλη τὴ Βοιωτία.

Τρομαγμένος ὁ Ἀθάμας στέλνει καὶ ρωτᾷ τὸ Μαντεῖο πῶς θὰ γλυτώσῃ ἡ χώρα του ἀπὸ τὴ μεγάλη συμφορά. Τὸ Μαντεῖο, ποὺ εἶχε πληρωθῆ μὲ πολλὰ λεπτὰ ἀπὸ τὴ βασίλισσα, ἀπάντησε: «Πρέπει νὰ θυσιασθοῦν στὸ θ ὁ Δία ὁ Φρῖξος καὶ ἡ Ἑλλη».

Σὰν ἄκουσε ὁ Ἀθάμας τὸ χρησμὸ λυπήθηκε πάρα πολὺ. Δὲ σκεφτόταν νὰ ἐκτελέσῃ τὴ θυσία αὐτή. Ὁ λαὸς ποὺ πεινοῦσε ἔμαθε τὴν ἀπόφαση τοῦ βασιλιᾶ. Μαζεύτηκε ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Νὰ τὰ θυσιάσῃς, νὰ τὰ θυσιάσῃς. Ἐμεῖς κοντεύει νὰ πεθάνουμε ὅλοι ἀπὸ τὴ πείνα καὶ σὺ λυπᾶσαι τὰ δυὸ σου παιδιὰ!». Μεγάλο κακὸ θὰ γινόταν ἂν ἐπέμενε ὁ Ἀθάμας νὰ μὴ θυσιάσῃ τὰ παιδιὰ του. Τὶ μπορούσε νὰ κάμῃ μπροστὰ στὸ ξεσηκωμὸ αὐτὸ τοῦ λαοῦ; Ἔτσι, θέλοντας καὶ μὴ, ἀποφάσισε νὰ θυσιασθοῦν τὰ παιδιὰ του.

22.—Ὁ Φριξος καὶ ἡ Ἑλλη φεύγουν.

Ἡ πεθαμένη μητέρα τῶν παιδιῶν ποὺ μάθαινε ὅλα αὐτὰ παρεκάλεσε τὸν Ἑρμῆ νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ της. Ὁ Ἑρμῆς ἄκουσε τὴν παράκληση τῆς καλῆς μητέρας, ἐπῆγε στὰ παιδιὰ ἔχοντας μαζί του κ' ἓνα κριάρι ποὺ πετοῦσε καὶ ποὺ εἶχε χρυσὸ μαλλί. Τὰ βοήθησε νὰ τὸ καβαλήσουν, τὰ εἶπε νὰ μὴ φοβηθοῦν μὰ νὰ βασιτῶνται σφιχτά, χτύπησε τὸ κριάρι στὴ ράχη κι αὐτὸ ἄρχισε νὰ πετᾷ. Ὅλη μέρα πετοῦσαν ὁ Φριξος καὶ ἡ Ἑλλη μὲ τὸ κριάρι. Ὄταν ἔφτασαν στὸ στενὸ τῆς Θάλασσας ποὺ χωρίζει τὴ Θράκη ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία ἡ Ἑλλη ζαλίστηκε, γλίστροσε ἀπὸ τὸ κριάρι, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε. Ἀπὸ τότε τὸ στενὸ ἐκεῖνο τῆς θάλασσας ὀνομάστηκε *Ἑλλήσποντος*.

Κλαίοντας ἀπ' τὴ μεγάλη λύπη του γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀδελφῆς του ὁ Φριξος ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του κ' ἔφτασε στὴν Κολχίδα. Ἐκεῖ τὸν δέχτηκε μ' ἀγάπη ὁ Αἰήτης ὁ βασιλιάς τοῦ τόπου. Τὸ κριάρι τὸ θυσίασε στοὺς θεοὺς καὶ τὸ δέσμα του τὸ χάρισε στὸν Αἰήτη. Ὁ Αἰήτης κρέμασε τὸ δέσμα στὸ δάσος τοῦ Ἄρεως κ' ἔβαλε νὰ τὸ φυλάγῃ ἓνας δράκοντας.

24.—Πελίας καὶ Ἰάσωνας.

Στὰ ριζὰ τοῦ ὄρους Πήλιο τῆς Θεσσαλίας, τὰ παλιὰ χρόνια ἦταν μιὰ πολιτεία ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἰωλκό. Βασιλιάς τῆς πολιτείας αὐτῆς ἦταν ὁ Πελίας. Ὁ Πελίας εἶχε ἀρπάξει τὸ θρόνο του ἀπ' τὸ μεγάλο του ἀδελφὸ τὸν Αἴσωνα μὲ πονηριά. Ὁ Αἴσωνας λυπημένος μὲ τὸν τρόπο τοῦ ἀδελφοῦ του πῆρε τὸ μονάκριβο παιδί του

τον Ίάσονα και πήγε στο ὄρος Πήλιο και ἔζησε χρόνια.
Τὴν ἀνατροφή τοῦ γιοῦ του τὴν ἀνάθεσε στὸν Κένταυρο
Χείρωνα, ἓνα σοφό, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴ μέση
ἄνθρωπος κι ἀπὸ κεῖ και κάτω ἄλογο.

Ὁ Κένταυρο; Χείρωνα.

Τὸν Κένταυρο Χείρωνα τὸν εἶχαν δάσκαλο, βασιλό-
πουλα και παληκάρια ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας.
Ἔτσι ὁ Ίάσωνας μὲ τὴν ἀνατροφή ποὺ πήρε ἔγινε ἓνα
σωστὸ παληκάρι μὲ ψυχὴ εὐγενικιά.

25.—'Ο 'Ιάσοντας στην 'Ιωλκό.

Πέρασαν χρόνια, ὁ 'Ιάσοντας δὲ ξεγνοῦσε πῶς ἦταν βασιλόπουλο καὶ ὅτι ὁ θρόνος τῆς 'Ιωλκοῦ ἀνῆκε σ' αὐτόν.

Κάποτε ὁ Πελίας ἔδωσε μιὰ γιορτὴ γιὰ τιμὴ τοῦ Ποσειδῶνα. Σ' αὐτὴ κάλεσε τὰ παληκάρια τῆς χώρας του γι' ἀγῶνες. Πῆγε καὶ ὁ 'Ιάσοντας. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ, ποὺ εἶχε πλημμυρίσει, συναντᾶ μιὰ γριά. Ἡ γριά τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴν περάσῃ στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Πρόθυμα δέχεται ὁ 'Ιάσοντας. Ξαφνικὰ ὅμως ἡ γριά μεταβάλλεται σὲ νέα μὲ βασιλικὸ παράστημα. Τὰ χάνει ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ὀνέου. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ λέει «Μὴ ταρασσέσαι. Εἶμαι ἡ θεὰ Ἥρα ἢ προστάτιδά σου. Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ μὴ φοβᾶσαι. Σ' ὅ,τι κάμης θάχῃς τὴ βοήθειά μου». Ὁ 'Ιάσοντας χάρηκε πολὺ. Ἀπ' τὴ μεγάλη του ὅμως χαρὰ δὲν ἀντελήφθηκε πῶς τὸ ἕνα του σανδάλι εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἦταν μονοσάνδαλος. Ἔτσι ἔφτασε στὴν 'Ιωλκό. Ὁ Πελίας σὰν εἶδε τὸν 'Ιάσωνα μ' ἕνα σανδάλι τᾶχασε ἀπ' τὸ φόβο του. Εἶχε πάρει χρησμὸ ἀπ' τὸ Μαντεῖο πῶς τὸ θρόνο του θὰ τὸν πάρῃ ἕνας ποὺ θὰ παρουσιασθῆ μπροστὰ του μονοσάνδαλος. Συνῆρθε ὅμως γρήγορα ἀπὸ τὴν ταραχὴ του καὶ κάλεσε τὸ νέο νὰ μάθῃ ποῖς εἶναι.

— Ὁ ἀνεψιός σου ὁ 'Ιάσοντας, ὁ κληρονόμος τοῦ θρόνου, ποὺ ἄρπαξες μὲ πονηριὰ τοῦ εἶπε μὲ θάρρος ὁ 'Ιάσοντας. Ἥρθα νὰ ζητήσω τὸ θρόνο μου.

Εὐχαρίστως νὰ σοῦ τὸν παραχωρήσω, ἀπάντησε ὁ

Πελίας, φθάνει νὰ μοῦ φέρης ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσόμαλλο δέσμα.

Μὲ χαρὰ δέχτηκε ὁ Ἰάσοντας τὴν πρόταση τοῦ θεοῦ του, γιατί ἔτσι καὶ τὴν παληκαριά του θὰ ἔδειχνε μὰ καὶ τὸ θρόνο θὰ κέρδιζε. Ἐπειτα ἔλιψε καὶ στὴν προστασία τῆς Θεᾶς Ἥρας.

26.—Οἱ Ἀργοναῦτες.

Τὸ ἔργο ποῦ εἶχε ἀναλάβει ὁ Ἰάσοντας ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο. Γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν Κολχίδα μεγάλο θαλασσινὸ ταξίδι ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δέσμα ἔπρεπε νὰ νικήσῃ τὸ δράκο ποῦ τὸ φύλαγε. Μονάχος του δὲ θὰ τὸ ἔφερεν ποτὲ σὲ πέρας. Σκέφθηκε τοὺς φίλους του ποῦ εἶχε μαζί τους μεγαλώσει στὴ σπηλιά τοῦ Κένταυρου. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ πρὸ πολλοὶ ἦταν σήμερα ἥρωες ξακουσμένοι. Ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεῆς, τὰ δυὸ ἀδέρφια ὁ Κάστορας καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Πηλεὺς, ὁ μουσικὸς Ὀρφεὺς τ' ἀδέρφια Ζήτης καὶ Κάλαις καὶ ἄλλοι πολλοί.

Πενήντα τέτοια παληκάρια προσκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν. Παράγγειλε καὶ τὸ καράβι ποῦ θὰ τοὺς ἔφερεν στὴν Κολχίδα. Τὸ ἔφτιαξε ὁ Ἀργὸς ἕνας καλὸς τεχνίτης γιὰ πλοῖα, γι αὐτὸ καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Ἀργῶ. Τὰ παληκάρια ποῦ πῆραν μέρος στὸ ταξίδι πῆραν τὸ ὄνομα Ἀργοναῦτες καὶ ἡ ἐκστρατεία τους Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία.

27. Τὸ ταξίδι τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μὲ τὴν Ἀργῶ, τὸ καλοτάξιδο αὐτὸ καράβι καὶ τὴν προστασία τῆς Θεᾶς Ἥρας, Ἀθηναῶς καὶ ἄλλων ξεκίνησαν τὰ παληκάρια μας.

Ὁ Ἄργος κατασκευάζει τὴν Ἀργώ.

Ἔπλεαν ἀνατολικά. Τὸ πρῶτο λιμάνι ποῦ ᾄραξαν ἦταν τὸ νησί Λῆμνος. Αὐτοῦ ἔμειναν κάμποσο καιρό. Ἀπ' τὴ Λῆμνο ἔφθασαν στὴ Σαμοθοάκη. Ἐμειναν λίγο καιρὸ καὶ πῆγαν στὴ Θράκη. Ἐκεῖ βροῆκαν τὸν τυφλὸ μάντη Φινέα. Μεγάλῃ τιμωρία εἶχαν ἐπιβάλλει οἱ θεοὶ στὸ Φινέα γιὰ κάποια του ἁμαρτία. Μόλις καθόταν νὰ φάῃ ἔρχονταν κάτι πουλιά, οἱ ἄρπια, καὶ τοῦ ἄρπαζαν τὸ φαγί.

Οἱ ἀργοναῦτες λυπήθηκαν τὸ γέρο κι ἀνάθεσαν στοὺς ἀδελφοὺς Ζήτη καὶ Κάλαι, ποὺ εἶχαν φτερὰ καὶ πετοῦσαν, νὰ γλυτώσουν τὸ μάντη ἀπὸ τὰ ὄρνια αὐτά. Πραγματικὰ αὐτοὶ κυνήγησαν τὶς ἄρπια καὶ τὶς ἐσόκωσαν. Εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ ὁ Φινέας καὶ γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ ποῦ τοῦ ἔκαμαν τοὺς εἶπε ὅσα εἶχαν νὰ πῶθουν στὸ ταξίδι.

Τοὺς εἶπε πὼς θὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τοὺς δυὸ βράχους, τοὺς Συμπληγάδες βράχους, ποὺ ἀνοι-

γοκλείνουν μὲ τόση γρηγοράδα ὥστε οὔτε πουλί πετούμενο δὲν μπορεῖ νὰ διαβῆ ἀνάμεσά τους. «Πλησιάστε τοὺς βράχους, ἀπολῦστε ἓνα περιστέρι, ἂν αὐτὸ διαβῆ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε κάμετε μπρῶς. Ἀλλοιώτικα νυρίστε πίσω».

Ἐφυγαν ἀπ' τὴ Θράκη πέρασαν τὸν Ἑλλάσποντο καὶ ἔφθασαν στοὺς Συμπληγάδες.

Ἐκαμαν ὅπως τοὺς συμβούλεψε ὁ Φινέας. Τὸ περιστέρι πέταξε γοργὰ καὶ πέρασε τοὺς βράχους χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Μόνο ἡ ἄκρη τῆς οὐρᾶς του εἶχε πειραχτῆ λίγο. Ξεθαρεμένοι τότε οἱ ναῦτες ἄρχισαν νὰ λάμνουν γρήγορα καὶ μὲ ρυθμὸ. Σὰν πετούμενο πουλί διάβηκε ἡ Ἀργώ μας ἀπὸ τοὺς Συμπληγάδες μὲ μιὰ μικρὴ ζημιὰ στὴν πρύμη. Μὲ γέλια καὶ χαρὰ τότε ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Ἐπαθάν κι ἄλλες περιπέτειες μὰ ἔφθασαν στὴν Κολχίδα.

28.— Ὁ Ἰάσοντας παρουσιάζεται στὸν Αἰήτη.

Ἄραξε στὸ λιμάνι τῆς Κολχίδας ἡ Ἀργώ. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἰάσωνα ἔστησαν τὶς σκηνές τους στὴν ἀκρογιαλιά. Ὑστερα ἀπ' τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξεῖδι χρειαζόταν καὶ ἡ ἀνάπαυση γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ποὺ ὅμως μποροῦσε νὰ ἠσυχάσῃ ὁ Ἰάσοντας! Βιαζόταν νὰ πάρῃ τὸ δέριμα καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἰωλκὸ νὰ γίνῃ βασιλιάς. Ἀφίνει τοὺς συντρόφους του νὰ ξαπλώσουν καὶ τρέχει αὐτὸς στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Αἰήτη. Παρουσιάζεται μπροστά του καὶ τοῦ λέει τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ἦρθε. Ὁ Αἰήτης δὲν τοῦ ἀρνεῖται, μὰ ζητᾷ νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ τοῦ πῆ γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶναι ἄξιος τοῦ θρόνου ποὺ πάει νὰ πάρῃ.

— Θὰ ζέψης, τοῦ λέει, τοὺς δύο ταύρους μου ποὺ βγάζουν φωτιά ἀπ' τὸ στόμα κ' ἔχουν σιδέρινα πόδια, θὰ ὀργώσης ἓνα χωράφι καὶ θὰ σπείρης σ' αὐτὸ δόντια δρόκοντα.

Δέχτηκε ὁ Ἰάσοντας τὴ συμφωνία. Ἐφυγε ὁμοῦ ἀπελπισμένος. Σὰν ἀκατόρθωτο τοῦ φαινόταν τὸ πρᾶγμα.

29.—Ἡ Μήδεια βοηθᾷ τὸν Ἰάσωνα.

Ὁ Αἰήτης εἶχε μιὰ κόρη ποὺ τὴν ἔλεγαν Μήδεια. Ἡ Μήδεια ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ξακουστὲς μάγισσες τῆς ἐποχῆς τῆς. Ἡ παληκαριά τοῦ Ἰάσωνα τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς χωρὶς τὸ δέμα. Πηγαίνει κρυφά, τὸν βρίσκει καὶ τοῦ δίδει τὶς ἐξῆς συμβουλές :

—«Πᾶρε τὴν ἀλοιφή αὐτή, ἀλείψου σ' ὄλο τὸ κορμὶ καὶ ἄφοβα πήγαινε στὸ σταῦλο. Μόλις σὲ πλησιάσουν οἱ ταῦροι ἄρπαξε τὸν ἓνα ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὸν ἄλλο ἀπ' τὴν οὐρά. Θὰ ἡμερέψουν τότε αὐτὰ κ' εὐκολα θὰ τὰ ζέψης στὸ ἀλέτρι. Ἀπ' τὰ δόντια ποὺ θὰ σπείρης στὸ χωράφι θὰ ξεφυτρώσουν πολεμιστὲς ξακουστοί. Μὴ φοβηθῆς σὰν τοὺς δῆς νὰ προβάλουν μέσ' ἀπ' τὴ γῆ. Κρούσου σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ χωρὶς νὰ σ' ἀντιληφθῆ κανεὶς πέταξε ἀνάμεσά τους μιὰ πέτρα. Ἡ πέτρα νὰ χτυπήσῃ κάποιον. Πήγαινε καὶ οἱ θεοὶ μαζί σου».

Ὁ Ἰάσοντας ἄκουσε τὶς συμβουλὲς τῆς Μήδειας κ' ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε πῆ. Ἀλείφθηκε μὲ τὴν ἀλοιφή, ἔξεψε τοὺς ταύρους, ὄργωσε τὸ χωράφι, ἔσπειρε τὰ δόντια καὶ κρυμμένος σὲ μιὰ γωνιὰ περίμενε τὸ φύτρωμα τῶν πολεμιστῶν. Πραγματικὰ σὲ λίγο μὲ μεγάλη ἐκπλήξη ἔβλεπε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ γῆ μεγαλόσωμοι πολεμιστὲς μὲ

κοντάρια καὶ τόξα. Δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του, παίρ-
νει μιὰ πέτρα καὶ μὲ τρόπο τὴν πετᾶ ἀνάμεσά τους. Ἡ
πέτρα χτύπησε τρεῖς. Ἄγρια πάλη ἀρχίζει μεταξύ τους,
γιατὶ ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς πού χτύπησε ἡ πέτρα φαντά-
στηκε πὼς ὁ διπλανὸς του τὸν χτύπησε. Σὲ λίγο δὲν
ἔβλεπε; στὸ χωρῶφι παρὰ πτώματα. Ὅλοι εἶχαν σκοτωθῆ-

30.— Ὁ Αἰήτης δὲ δίδει τὸ δέρμα.

Ὁ Αἰήτης πού ἤξερε πόσο δύσκολο ἦταν νὰ ἐκτε-
λεσθῆ ἡ δουλειὰ πού ἀνάθεσε στὸν Ἰάσονα εἶχε βάλει
ἀνθρώπους του νὰ δοῦν τι θὰ κάμῃ. Ἔτσι εἶχε μάθει
πὼς ἐξετέλεσε τὸν ἄθλο μὲ τὴν βοήθεια καὶ τὰ μά-
για τῆς κόρης του. Σὰν τὸ πρῶτὸ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ
Ἰάσωνας νὰ τοῦ πῆ ὅτι τελείωσε τὴ δουλειὰ πού τοῦ
ἀνάθεσε καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δέρμα, οὔτε κὰν ἤθελε νὰ
τὸν ἀκούσῃ. Τὸν ἔδιωξε λέγοντάς του : «Φύγε ἀμέσως
μὲ τοὺς συντρόφους σου ἀπ' τὴν Κολχίδα προτοῦ δια-
τάξω καὶ σὰς φυλακίσουν ὄλους. Τίποτα δὲν θὰ κατὰ-
φερνεις χωρὶς τὰ μάγια τῆς κόρης μου». Καταστενοχω-
ρημένος ἔφυγε ὁ Ἰάσωνας. Ἡ Μήδεια ὅμως δὲν τὸν
εἶχε ξεχάσει. Παρακολουθοῦσε τὰ καθέκαστα. Περιμένει
νὰ νυχτώσῃ καὶ τρέχει στὸ λιμάνι. Φωνάζει τὸν Ἰά-
σονα καὶ τὸν ὀδηγᾷ στὸ δάσος πού ἦταν τὸ χρυσό-
μαλλο δέρμα. Μ' ἓνα φάρμακο κοιμίζει τὸν δράκοντα
κι ἀρπάζει τὸ δέρμα. Παίρνει μαζί της τὸν μικρὸ ἀδελφό
της, τὸν Ἀψυρτο, μπαίνει μὲ τοὺς Ἀργοναῦτες στὴν
Ἀργὼ καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἰωλκὸ. |

31 — Οἱ Ἀργοναῦτες γυρίζουν στὴν Ἑλλάδα.

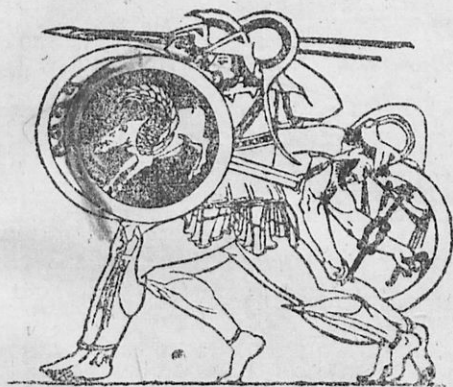
Οἱ Ἀνθρώποι τοῦ Αἰήτη πού παρακολουθοῦσαν
τοὺς Ἀργοναῦτες εἰδοποίησαν ἀμέσως τὸν Αἰήτη γιὰ τὰ
ΑΠ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ «Μυθικοὶ Χρόνοι»

διατρέξαντα. Δὲ χάνει καιρὸς ὁ Αἰήτης, μπαίνει σὲ καρὰβι μὲ στρατιῶτες καὶ κυνηγᾷ τὴν Ἄργω. Στὰ πολλὰ τὴν πλησιάζει. Ἡ πονηρὴ ὁμως Μήδεια πού δὲν θέλει νὰ παραδοθῆ στὸν πατέρα της σὰν εἶδε τὸν κίνδυνον σφάζει τὸν ἀδελφὸς της, τὸν κάνει κομμάτια καὶ τὰ κομμάτια τὰ πετᾷ στὴν θάλασσα. Μὲ φρίκη ἔβλεπε τὸν σφαγμὸ τοῦ γιοῦ τοῦ ὁ Αἰήτης. Φωνάζει, σκούζει τῆς κόρης του νὰ τὸν λυπηθῆ μὰ πού ν' ἀκούσῃ αὐτή. Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Καταλυπημένος ὁ Αἰήτης ἀφίνει τὸ κυνήγι τῶν ἀργοναυτῶν κι ἀρχίζει νὰ μαζεύῃ τὰ κομμάτια τοῦ παιδιοῦ του. Στὸ μεταξύ δίδεται καιρὸς στὴν Ἄργω ν' ἀπομακρυνθῆ. Οἱ θεοὶ πού εἶδαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἄψυρτου θύμωσαν μὲ τοὺς Ἄργοναυτες κι ἀποφάσισαν νὰ τοὺς βασανίσουν. Μέρους βασανίζονταν στὴ θάλασσα. Οἱ φουρτοῦνες τοὺς ἔφεραν δῶθε, κεῖθε χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βροῦν τὸ δρόμο τους. Καὶ πού δὲν τοὺς ρίξαν τὰ κύματα! Στὴν Ἀφρικὴ, στὸ Ἰόνιο πέλαγο, στὸ Αἰγαῖο. Μιὰ βραδιὰ κόντεψε νὰ πινοῦν. Τοὺς λυπήθηκε ὁμως ὁ θεὸς Ἀπόλλωνας καὶ μὲ μιὰ ἀστραπὴ τοὺς ἔδειξε ἓνα νησί στὸ Αἰγαῖο πέλαγος. Ἄραξαν στὸ νησί αὐτὸ πού τὸ ὀνόμασαν Ἀνάφη. Σὰν σταμάτησε ἡ φουρτοῦνα γύρισαν στὴν Ἰωλκὸ. Πρόσφεραν θυσιῆς στοὺς θεοὺς, τοὺς εὐχαρίστησαν γιατί ἔφεραν σὲ πέρασ τὸ ἔργο τους καὶ χώρισαν. Καθένας πῆγε στὴν πατρίδα του. Ὁ Ἰάσοντας παρουσιάστηκε στὸν Πελία, ἔδωσε τὸ χρυσόμαλλο δέρμα καὶ ζήτησε τὸ θρόνο.

Ὁ Πελίας θέλησε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ καὶ πάλι μὰ ὁ Ἰάσοντας τὸν σκότωσε καὶ ἔγινε αὐτὸς βασιλιάς.

32.— Ἡ Τροία καὶ ὁ Πάρης.

Ἐνας ὁμορφος κάμπος ἀπλώνεται στὰ Δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Γὸν διασχίζουνε δυὸ ποτάμια καὶ μὲ τὰ νερά τους τὸν κάμνουνε εὐφορο. Τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια στὸν κάμπο αὐτὸ βρισκόταν μιὰ πολιτεία ποὺ τὴν ἔλεγαν Τροία. Βασιλιάς στὴν πολιτεία αὐτὴ κάποτε ἦταν ὁ Πριάμος. Ὁ Πριάμος εἶχε πολλὰ παιδιά. Ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἔκτορας ἦταν τὸ πιὸ γενναῖο παληκάρι στὴν Τροία καὶ ὁ Πάρης τὸ πιὸ ὁμορφο. Τὴν ἐλοχῆ

Ἀπὸ τὸν Τρωικὸ πόλεμο.

ἐκείνη διχόνοιες, μαλώματα, εἶχαν οἱ θεοὶ ἐπάνω στὸν Ὀλυμπο. Οἱ θεὸς Ἀθηνᾶ, Ἥρα καὶ Ἀφροδίτη μάλων ἀναμεταξὺ τους γιὰ τὸ ποιά εἶναι ἡ ὁμορφότερη. Ὁ Δίας γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν γκρίνιες αὐτὲς πρότεινε μιὰ λύση: Τὴν εἶπε νὰ δεχθοῦν νὰ τὴν κρίνῃ ἕνας θνητός. Λέχτηκαν αὐτὲς καὶ κριτὴς ὀρίστηκε ὁ Πάρης. Ἡ Ἀφροδίτη, πονηρὴ καθὼς ἦταν, μὲ τρόπο εἰδοποιεῖ τὸν Πάρη ὅτι ἂν πῆ πῶς αὐτὴ εἶναι ὁμορφότερη θὰ τοῦ δώσῃ γιὰ γυναῖκα τὴν πιὸ ὁμορφή τοῦ κόσμου. Ἔτσι

ὁ Πάρις σὰν ἐρωτήθηγε εἶπε πὼς ὁμορφότερη ἀπὸ τὶς τρεῖς θεὸς εἶναι ἡ Ἀφροδίτη.

33.— Ἀφορμὴ τοῦ Πολέμου.

Τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια ἡ Ἑλλάδα ἦταν χωρισμένη σὲ πολλὰ βασίλεια. Κάθε πολιτεία μὲ τὰ γύρω της χωριά ἦταν κ' ἓνα βασίλειο μὲ δικό της βασιλιά καὶ Νόμους.

Ἡ ἀοπαρὴ τῆς Ἑλένης.

Ἔτσι κ' ἡ Σπάρτη, πού εἶναι στὸ Νομὸ Λακωνίας τὰ χρόνια κεῖνα ἦταν βασίλειο. Βασιλεὺς ἦταν ὁ Μενέλαος. Ὁ Μενέλαος εἶχε γυναῖκα τὴν Ἑλένη πού φημιζότανε γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ἡ φήμη της εἶχε φθάσει

καὶ στὴν Τροία. Σὰν τόμαθε κι ὁ Πάρις ἀποφάσισε νὰ τὴν κλέψη. Ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς Ἀφροδίτης. Αὐτὴ πρόθυμὰ τοῦ τὴν ἔδωσε γιατί τὴν εἶχε ὑποσχεθῆ κι ὄλας. Μὲ τὴν πρόφαση πὼς θὰ κάμη ταξίδι στὴν Ἑλλάδα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Τροία. Σκοπὸς του ἦταν νὰ πάη στὴν Σπάρτη νὰ κλέψη τὴν Ἑλένη. Γύρισε ἔτσι πολλὰς πολιτεῖες τῆς Ἑλλάδας καὶ τελευταία κατάληξε στὴν Σπάρτη. Σὰν βασιλόπουλο ποῦ ἦταν τὸν ὑποδέχονταν ἀπ' ὅπου πέρασε στὰ παλάτια. Καὶ στὴν Σπάρτη ποῦ ἔφτασε τὸν ὑποδέχτηκαν στὸ παλάτι τοῦ Μενέλαου. Ἐκεῖ γνώρισε καὶ τὴν Ἑλένη καὶ θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Σύμπτωση, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες καλοῦν τὸν Μενέλαο γιὰ δουλειὰ βιαστικὴ στὴν Κρήτη. Μένει ὁ Πάρις μονάχος καὶ μὲ τρόπο, ὀμορφος καθὼς ἦταν κι αὐτός, ξεγελᾷ τὴν ἀλαφρόμυαλη Ἑλένη, τὴν ἀρπάζει καὶ φεύγει. Σὰν γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι του ὁ Μενέλαος ἔμαθε τὸ τί συνέβηκε. Θύμωσε πολὺ. Πῆγε βρῆκε τὸν ἀδελφὸ του Ἀγαμέμνονα, βασιλιὰ τῶν Μυκηναίων καὶ τοῦ εἶπε τί τοῦ συμβαίνει. Τὰ δυὸ ἀδέρφια πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ κηρύξουν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τροίας γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν καὶ πάρουν πίσω τὴν Ἑλένη. Ζήτησαν τὴ συνδρομὴ τῶν ἄλλων βασιλιάδων τῆς Ἑλλάδας ποῦ τοὺς τὴν ἔδωσαν πρόθυμα. Ἀπ' ἀφορμὴ λοιπὸν τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης κηρύχθηκε ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Τροίας.

34 — Ἐτοιμασίες τῶν Ἑλλήνων.

Προτοῦ κηρύξουν τὸν πόλεμο ἔστειλαν τὸν Ὀδυσσεά, βασιλιὰ τῆς Ἰθάκης, μὲ μερικὸς ἄλλους στὴν Τροία γιὰ νὰ ζητήσουν πίσω τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς ποῦ ἀρπάξε ὁ Πάρις. Οἱ φρονιμώτεροι ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτες

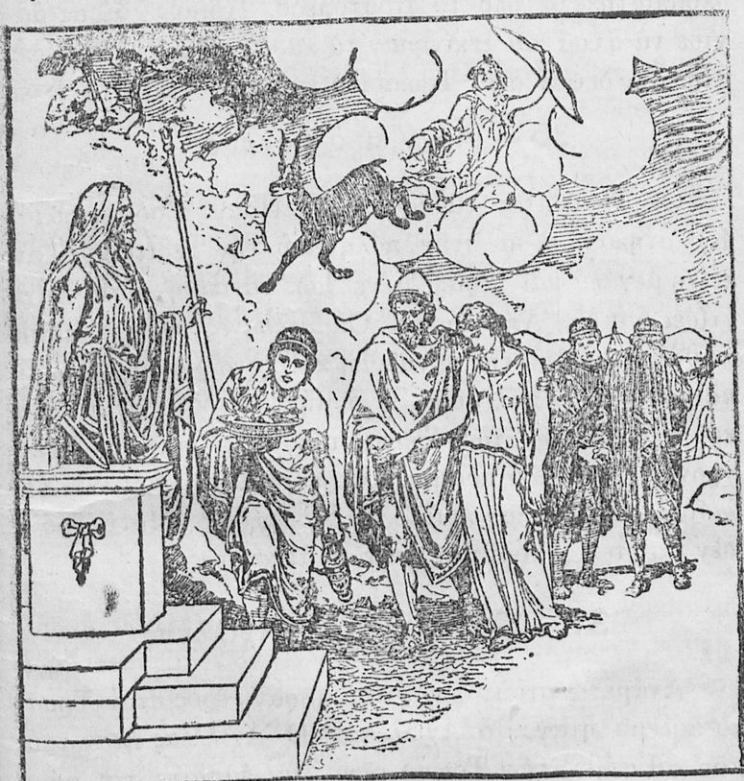
ἔλεγαν νὰ τὴ δώσουν γιὰ νὰ μὴ ριχτοῦν σ' ἓνα πόλεμο ἄνισο. Μὰ ποὺ ν' ἀκούσῃ ὁ Πάρις! Ἔτσι οἱ ἀποσταλμένοι γύρισαν ἄπρακτοι.

Μεγάλες ἐτοιμασίες ἄρχισαν τότε σ' ὅλα τὰ βασίλεια. Στρατιῶτες, ἄλογα, κέρρα, τρόφιμα, μαζεύονταν παντοῦ. Σὰν ἐτοιμάσθησαν ὅλα, ἀπ' ὅλες τῆς γωνιᾶς τῆς Ἑλλάδας ξεκίνησαν γιὰ νὰ πᾶν στὴν Αὐλίδα. Ἡ Αὐλίδα ἦταν πόλη στὰ παράλια τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι στὴν Χαλκίδα. Ἐκεῖ εἶχε συμφωνηθῆ ν' ἀνταμώσουν καὶ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν Τροία. Ἐτοίμα ὅλα. Ἐκίττο χιλιάδες στρατὸς μὲ ἀρχηγοὺς ξακουσμένους ἥρωες σὰν τὸν Αἴαντα, τὸ Διομήδη, τὸ Μενέλαο, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Ὀδυσσεά, ποὺ ἦταν φημισμένος γιὰ τὴν πονηριά του καὶ τὸν ἔλεγαν «πανοῦργο» καὶ ἄλλους πολλοὺς. Ἐκατοντάδες πλοῖα καὶ ἀφθονα πολεμοφόδια Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων ὀρίστηκε ὁ Ἀγαμέμνονας.

35.— Ἡ θυρία τῆς Ἰφιγένειας.

Βιάζονται νὰ φύγουν. Μὰ ἔλα ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε ὁ καιρός. Δὲ φουσοῦσε ἔτι πού νὰ μπορῇ ν' ἀνοίξουν τὰ πανιά. Καὶ νὰ γιατί: Ἡ θεὰ Ἀρτέμιδα ἦταν θυμωμένη μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα. Σὲ κάποιο κυνήγι εἶχε σκοτώσει τὸ χρυσομάλλο ἐλάφι της. Καὶ τώρα γιὰ νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς της ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ. Πρωτοῦν τὸ μάντη Κάλχα ποὺ ματῆ τους θὰ πῆγαινε στὴν Τροία. Αὐτὸς τοὺς εἶπε τὸ τί εἶχε συμβῆ μὲ τὴν θεὰ Ἀρτέμιδα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὅτι γιὰ νὰ ξεθυμώσῃ ἡ θεὰ πρέπει νὰ θυσιασθῆ ἡ κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἰφιγένεια. Σὰν τόμαθαν στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων μεγάλη στενοχώρια ἔπιασε ὅλους, πῶς πολὺ ὅμως στενοχωρέθηκε ὁ

Ἄγαμέμνωνας. Μέρους σκεφτόταν ἂν ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη του ἢ νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκστρατεία καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω. Στὸ μεταξὺ ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν οἱ Ἕλληνες καὶ δέχτηκε ὁ Ἄγαμέμνωνας νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη

Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας.

του. Στέλνει στρατιῶτες στὶς Μυκῆνες καὶ φέρνουν τὴν Ἰφιγένεια στὴν Αὐλίδα. Τὴν παραδίδει σὶδν Κάλχα καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ἐτό'μισε τὸ θυσιαστήρι, τραβᾷ τὸ μαχαίρι του νὰ τὴν θυσιάσῃ. Θάμα. Μὲ ἔκπληξη βλέπουν ὄλοι

πὼς εἶχε ἔξαφανισθῆ ἢ Ἰφιγένεια καὶ στὴ θέσῃ της βρέθηκε ἓνα ἐλάφι. Τί εἶχε συμβῆ; Ἡ θεὰ Ἀρτέμιδα τὴν εἶχε πάρῃ μαζί της καὶ τὴν ἔκαμε *θέαινα*. Χαρὰ σκορπίστηκε σ' ὄλο τὸ στρατόπεδο. Πρῶτος ἀέρας ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ ξεκίνησαν τὰ καράβια. Σὲ λίγες μέρες στρατοπέδωσαν στὸν Τρωαδικὸ κάμπο.

36. — Ἀρχίζει ὁ πόλεμος.

Οἱ Τρωαδίτες τάχασαν σὰν εἶδαν τόσο στρατό. Κλείστηκαν μέσα στὴν πόλῃ πὺ τὴν περιτοιγύριζαν τείχη μεγάλα καὶ γερά. Λένε πὼς τὰ τείχη αὐτὰ τάχε χτίσει ὁ θεὸς Ἀπόλλωνας. Οἱ Ἕλληνες φουρξισμένοι καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴν προσβολὴ καὶ τὴν ἄρνηση ῥίχτηκαν μὲ μανία στὸν πόλεμο. Ἡ ὁρμὴ τους δὲ λέγεται Μὰ καὶ ἡ ἀντίσταση τῶν Τρωαδιτῶν ἦταν ἡρωϊκὴ. Δέκα χρόνια βάσταξε ὁ πόλεμος. Μεγάλες μάχες ἔγιναν. Χιλιάδες σκοτώθηκαν κι ἀπ' τὶς δυὸ μεριές. Μὰ ἡ Τροία δὲν ἔπεφτε. Ἀπόρθητα ἦταν τὰ τείχη της.

37. — Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα.

Ἀνάμεσα στοὺς ἥρωες πὺ πῆραν μέρος στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο ἦταν κι ὁ Ἀχιλλέας. Ὁ Ἀχιλλέας ἦταν τρόμος καὶ φόβος τῶν Τρωαδιτῶν. Σὰν ἔμπαινε στὴ μάχῃ αὐτῶν, οἱ Τρωαδίτες γινόντουσαν «λαγοί». Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μάχες ὁ Ἀχιλλέας νίκησε τοὺς Τρωαδίτες καὶ πῆρε πολλὰ λάφυρα καὶ αἰχμάλωτες δυὸ ὄμορφες κοπέλες, τὴ Χρῦσηῖδα καὶ τὴ Βρισηῖδα. Ἦταν κανονισμὸς τὰ λάφυρα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι νὰ παραδίνωνται στὸν ἀρχιστράτηγο κι αὐτὸς νὰ τὰ μοιρῶζῃ. Ἀπὸ τὶς ὄμορφες κοπέλες πὺ εἶχε αἰχμαλωτίσει ὁ Ἀχιλλέας τὴ Χρῦσηῖδα

τὴν κράτησε ὁ Ἀγαμέμνωνας καὶ τὴ Βρισηίδα ὁ Ἀχιλλέας. Σὲ λίγες μέρες ἔφθασε στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονα ὁ πατέρας τῆς Χρυσσηίδας, τοῦ προσέφερε πολλὰ δῶρα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσει πίσω τὴν κόρη του. Ὁ Ἀγαμέμνωνας φοβήθηκε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνα, γιατί ὁ πατέρας τῆς Χρυσσηίδας ἦταν ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ ἄφησε ἐλεύθερη τὴ σκλάβαν. Διέταξε ὁμοῦς ἀμέσως νὰ παρουσιασθῇ μπροστά του ὁ Ἀχιλλέας καὶ τὸν πρόσταξε νὰ τοῦ στείλῃ τὴ Βρισηίδα. Ὁ Ἀχιλλέας θυμωσε γι αὐτό, ρίχτηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν κράτησαν ὁμοῦς οἱ φίλοι του. Ἐφυγε τότε καταγανακτισμένος καὶ ὀρκίσθηκε νὰ μὴ πάσῃ μένος σὲ μάχη. Ἔτσι τραβήχθηκε στὴ σκηνὴ του καὶ πρόσταξε τοὺς στρατιῶτες του, τοὺς Μυρμιδόνες, νὰ ἡσυχάσουν. ✓

38.—Οἱ Τρωαδίτες νικοῦν τοὺς Ἕλληνες.

Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέου μαθεύτηκε καὶ στὸ στρατόπεδο τῶν Τρωαδιτῶν. Χαρὰ μεγάλη σκορπίστηκε καὶ ὅλοι πῆραν θάρρος. Βγῆκαν ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ρίχτηκαν με ὀρμὴ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Τοὺς κυνήγησαν ὡς τὴν παραλία. Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Οἱ Τρωαδίτες ἐτοιμάζονταν νὰ βάλουν φωτιὰ στὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων. Στέλνουν οἱ Ἕλληνες ἀνθρώπους στὸν Ἀχιλλέου καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁ Ἀχιλλέου μὲ κανένα τρόπο δὲ δεγόταν καὶ ἔλεγε στοὺς ἀποσταλμένους τῶν Ἑλλήνων: «Ἐγὼ σὲ λίγες μέρες φεύγω γιὰ τὴν πατρίδα μου. Ὁ Ἀγαμέμνωνας ἄς φροντίσῃ νὰ κυριεύσῃ τὴν Τροία». Ὁ θυμὸς του, ἡ μῆνις, ὅπως ἔλεγαν οἱ Ἕλληνες τοὺς θυμοὺς πού βίασταν πολὺ, δὲν μποροῦσε νὰ καλμάσῃ. Ὁ Ἀχιλλέου εἶχε ἓνα φίλο ἀδελφικό,

τὸν Πάτροκλο. Παληκὸρι κι αὐτὸ ἀπ' τὰ λίγα. Ὁ Πάτροκλος παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρὰ τὴ μάχη κ' ἔβλεπε τὴ συμφορὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν εἶδε πὼς τάχαν ἄσχημα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια τρέχει στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέου καὶ τοῦ περιγράφει σὲ πιά φοβερὴ θέση βρισκόντουσαν οἱ Ἕλληνες. Ποῦ ὅμως νὰ συγκινηθῇ ὁ Ἀχιλλέας. Τότε τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δανείσῃ τὴν πανοπλία του καὶ νὰ πάγῃ αὐτὸς μὲ τοὺς Μυρμιδόνες νὰ διώξῃ τοὺς Τρῶες. « Γιατί, λέγει, οἱ Τρῶες σὰ μὲ δοῦν θὰ φαντασθοῦν πὼς ἐσὺ πᾶς καὶ θὰ φύγουν». Μὲ τὰ πολλὰ δέχεται ὁ Ἀχιλλέας, παρακαλεῖ ὅμως τὸν φίλο του νὰ μὴ τολμήσῃ ν' ἀγωνισθῇ μὲ τὸν Ἔκτορα.

39.—Θάνατος τοῦ Πατρόκλου.

Ἡ μάχη εἶχε ἀνάψῃ κοντὰ στὴν παραλία. Ὁ Ἔκτορας εἶχε ξεθαοέψῃ τόσο ποῦ ζήταγε ἀναμένα δαυλιὰ γιὰ νὰ τὰ ρίξῃ πάνω στὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ τὰ κάψῃ. Εἶχε καταφέρει μάλιστα νὰ πετάξῃ ἓνα δαυλὶ στὸ πλοῖο ποῦ ἦταν πιὸ κοντά. Τὸ πλοῖο πῆρε ἀμέσως φωτιά. Οἱ Ἕλληνες τάχαν χάσει καὶ στὴν ἀπελπισία τους ἔβγαζαν ἄγριες φωνές. Ὁ Ἀχιλλέας σὰν ἄκουσε τίς φωνές κ' εἶδε τίς φλόγες τρόμαξε καὶ εἶπε βιαστικὰ στὸν Πάτροκλο νὰ φύγῃ ἀμέσως. Ὁ νεαρός μᾶς ἦρωας, μὲ τοὺς ἀνδρείους Μυρμιδόνες, ποῦ διηροῦσαν γιὰ μάχῃ, ἔφυγαν μὲ χαρὰ καὶ ῥίχτηκαν μανιασμένα πάνω στοὺς Τρωαδίτες. Οἱ Τρωαδίτες ὅταν τοὺς εἶδαν ἐνόμισαν πραγματικὰ πὼς ἦταν ὁ Ἀχιλλέας αὐτὸς ποῦ ἐρχόταν ἀπάνω τους καὶ καταφοβισμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν γιὰ νὰ κλειστοῦν στὰ τείχη. Ἄδικα ὁ Ἔκτορας κοπίαζε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Ὁ Πάτροκλος ξεθαρεμένος τοὺς κυνηγοῦσε. Σὲ

λίγο τὸ Ἑλληνικὸ στρατόπεδο ἦταν ἐλεύθερο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ὁ Πάτροκλος ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ πίσω τώρα. Μὰ πὺν νὰ θυμηθῆ τὴν συμβουλὴ τοῦ φίλου του. Ἦταν μεθυσμένος ἀπ' τὴ νίκη. Κυνήγαγε τοὺς Τρῶες κ' ἔσπερνε παντοῦ τὸ θάνατο. Ὁ Ἔκτορας πὺν μὲ λύπη του ἔβλεπε τὴν ἦντα τῶν συμπατριωτῶν του πῆρε θάρρος σὰν κατάλαβε ἀπ' τὴ φωνὴ του τὸν Πάτροκλο. Ὁρμησε ἐναντίον του καὶ ἄρχισε μιὰ ἄγρια μονομαχία. Ὑστερα ἀπὸ πάλῃ πολύωρη βουθισε τὸ δόρυ του στὸ σῶμα τοῦ Πάτροκλου καὶ τὸν ἄφισε νεκρό. Οἱ Ἕλληνες ἄρπαξαν ἀμέσως τὸ πτώμα του καὶ τὸ ἔφεραν στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέας. Σὰν εἶδε νεκρὸ τὸν ἀχώριστο σύντροφό του ὁ Ἀχιλλέας ἔπεσε ἀπάνω του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ δυνατά. Ἐκλαιγαν κ' οἱ φίλοι του πὺν εἶχαν μαζευτῆ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁλη τὴ νύχτα ἔκλαιγε, ὁ Ἀχιλλέας γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ Πατροκλου. Μὰ στὴ λύπη του δὲν εἶχε ξεχάσει καὶ νὰ ἐκδικηθῆ. «Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἔλεγε, ἂν δὲ σκοτώσω τὸν Ἔκτορα».

40.—Θάνατος τοῦ Ἔκτορα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀχιλλέας πῆγε στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ συμφιλιώθηκε μαζί του. Τὸ γεγονὸς σκόρπισε χαρὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἔδωσε θάρρος. Ἐτοιμάσθηκαν ὅλοι γιὰ τὴν μάχη. Ὁ Ἀχιλλέας πὺν διψοῦσε γιὰ ἐκδίκηση ὤρμουσε μὲ τέτοια μανία μέσα στὰ πλήθη τῶν ἐχθρῶν πὺν στὴν ὁρμὴ του δὲ μπορούσαν ν' ἀνισταθοῦν οἱ καλύτεροι καὶ γενναϊότεροι ἀπὸ τοὺς Τρωαδίτες. Παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσε σκορποῦσε τὸ θάνατο. Ὁ Γερο-Πριάμος, πὺν παρακολουθοῦσε τὴν μάχη ψηλὰ ἀπ' τὰ τεῖχη, μὲ ἀγω-

γία ἔβλεπε νὰ πέφτουν νεκροὶ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο οἱ στρατιῶτες του. Ἡ ἀγωνία κι ὁ πόνος του σὲ λίγο ἔφτασεν σὲ τέτοιο βαθμὸ πού δὲ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ καὶ διέταξε τοὺς φύλακες τῶν πυλῶν ν' ἀνοίξουν ὅλες τὶς πύλες γιὰ νὰ μποῦν μέσα στὴν πόλι οἱ Τρωαδίτες πού πολεμοῦσαν ἔξω. Πραγματικὰ ἀνοίξαν οἱ πύλες καὶ μπῆκαν μέσα οἱ Τρωαδίτες. Μόνο ὁ γενναῖος Ἔκτορας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἄδικα τὸν παρακαλοῦσε ὁ πατέρας του νὰ μὴ ἐκτεθῇ σὲ βέβαιο θάνατο. Ὁ Ἀχιλλέας σὰν ἀντίκρουσε τὸν Ἔκτορα, τὸν ἄσπονδο ἐχθρό του, ἡ ὀργή του δὲν κρατήθηκε. Ἐλαμψαν τὰ μάτια του, ἔβγαλε μιὰ ἄγρια φωνὴ κ' ὤρμησε. Τρόμαξε ὁ Ἔκτορας καὶ ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Τρεῖς γύρους ἔφεραν γύρω ἀπ' τὴν πόλιν. Στὴν τρίτη πέτυχε ὁ Ἀχιλλέας νὰ πληγώσῃ τὸν Ἔκτορα στὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἄφησε νεκρό. Ἔδεσε τὸ πτώμα μὲ λουριὰ στὸ ἄρμα του καὶ τὸ ἔσερνε ὄρες στὸν κάμπο. Μετὰ τὸ ἔφερε στὴ σκηνή του. Τὴν ἴδια νύχτα μπαίνει σκὴ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέου κρυφὰ ὁ Γερο-Πρίαμος. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια πέφτει στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ νεκρὸ τοῦ γυιοῦ του. «Λυπήσου ἐμὲ καὶ τὴ γριὰ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Μὴ θέλῃς νὰ προσθέσῃς στὸν τόσο μεγάλο μας πόνο ἄλλο μεγαλύτερο». Ὁ Ἀχιλλέας συγκινήθηκε. Ἐδῶσε διαταγὴ νὰ καθαρίσουν τὸ πτώμα καὶ νὰ τὸ παραδώσουν στὸ γέρο.

41. — Θάνατος τοῦ Ἀχιλλέου.

Ὁ Πρίαμος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέου ἀνακωχὴ ἕνδεκα ἡμερῶν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ταφὴ τοῦ Ἔκτορα σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου. Ἔτσι τὴν δωδεκάτη μέρα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἔκτορα ξανάναψε ὁ πόλεμος. Οἱ

Ἕλληνας νικοῦσαν παντοῦ γιατί οἱ Τρωαδίτες εἶχαν χάσει τὸν ἄριστο ἀπὸ τοὺς ἥρωές των. Μὰ πολὺ γρήγορα ἔκλαψαν κι αὐτοὶ τὸν χαμὸ τοῦ πρώτου, μεταξὺ τῶν πρώτων, ἥρωά των. Ὁ Ἀχιλλέας ἦταν ἄτρωτος. ὅπου νὰ τὸν χτυποῦσε κανεὶς δὲν πληγωνόταν, δὲν πέθαινε. Μόνο στὴ φτέρνα σὰν τὸν πετύχαινες μπορούσες νὰ τὸν σκοτώσης. Ὅσο βάσταγε ἡ μάχη ἡ Τροία κινδύνευε νὰ πέση στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων. Ὁ θεὸς Ἀπόλλωνας ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο τὸ τί γινόταν στὴν Τροία, τρέχει καὶ βοηθᾷ τὸν Πάση καὶ τραυματίζει θανάσιμα στὴ φτέρνα τὸν Ἀχιλλέα. Ὁ θάνατος τοῦ ἥρωα δίνει θάρρος στοὺς Τρωαδίτες. Βγαίνουν στὸν κάμπο καὶ ρίχνονται πάνω στοὺς Ἕλληνας. Γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ Ἀχιλλέα γίνεται πολύνεκρη μάχη. Πάλευαν κι ἀπ' τὴς δυὸ μεριῆς νὰ πάρουν τὸ πτώμα. Στὸ τέλος ὁ πελώριος Αἴαντας τὸ σηκώνει μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια καὶ τὸ μεταφέρει στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων. Ἀγῶνες λαμπροὶ ἔγιναν γιὰ τιμὴ τοῦ ἥρωα. Τὴ στάχτη του τὴν ἀνακάτεψαν μὲ τὴ στάχτη τοῦ Πάτροκλου σὲ χρυσὸ δοχεῖο. Στὸ μέρος ποὺ ἔθαψαν τὸ δοχεῖο ἔστησαν μνημεῖο γιὰ θύμηση τῶν δύο ἡρώων.

42. — Ὁ Δούρειος Ἴππος.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀχιλλέα ὅλες οἱ προσπράθειες τῶν Ἑλλήνων πήγαιναν χαμένες. Ἦταν ἀδύνατο νὰ κυριεύσουν τὴν Τροία γιατί τὰ τείχη της ἦταν ἀπόρθητα.

Ζητοῦνε τὴ συμβουλὴ τοῦ μάντη Κάλχα κι αὐτὸς τοὺς ἀπαντᾷ: Δὲν θὰ κατορθώσετε ποτὲ νὰ κυριεύσετε τὴν Τροία μὲ τὰ ὄπλα. Μόνο μὲ δόλο θὰ μπῆτε μέσα. Ἀκοῦστε τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδα ἀπόψε καὶ κάμετε ὅπως

καταλαβαίνετε. «Ένα γεράκι κυνηγοῦσε ἕνα περιστέρι. Ὁρῶς τὸ κυνηγοῦσε χωρὶς νὰ τὸ πιάσῃ. Στὸ τέλος κρύβεται τὸ περιστέρι σὲ μιὰ στενὴ χαράδρα καὶ σώζεται. Τὸ γεράκι κρύβεται κι αὐτὸ σὲ ἕνα θάμνο καὶ περιμένει. Τὸ περιστέρι ποὺ κοίταζε μὲ προσοχὴ τὰ γύρω δὲ βλέπει τίποτα καὶ ἀνύποπτο βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψῶνα του. Ὁρμᾶ τότε τὸ γεράκι πιάνει καὶ τρώγει τὸ περιστέρι».

Κάμνουν συμβούλιο οἱ ἀρχηγοὶ μὰ κανένas δὲν ἔβρισκε τὸν τρόπο νὰ ξεγελάσουν τοὺς Τρωαδίτες. Στὸ συμβούλιο εἶχε πάρει μέρος καὶ ὁ Ὀδυσσεάς, βασιλιάς τῆς Ἰθάκης, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἥρωες καὶ ξακουστός γιὰ τὴν ἔξυπνάδα του. Σηκώνεται πάνω ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεάς καὶ λέγει: «Πρέπει νὰ κατασκευάσωμε ἕνα ξύλινο ἄλογο σὰν πύργο. Ἡ κοιλιά τοῦ ἀλόγου νὰ εἶναι ἄδεια κ' ἐκεῖ μέσα νὰ κρυφτοῦν οἱ καλύτεροι ἀπὸ μᾶς. Ὁ ἄλλος στρατὸς νὰ μπῆ στὰ πλοῖα καὶ νὰ φύγῃ. Νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὴ Τένεδο, τὸ δασωμένο αὐτὸ νησί καὶ νὰ περιμένῃ τὸ σύνθημα νὰ γυρίσῃ πίσω». Ὅλοι μὲ χαρὰ δέχτηκαν τὴν πρόταση καὶ ἀμέσως ἔβαλαν μπρὸς τὸ σχέδιο. Εἶχαν πεποιθήσῃ στὴν πονηριὰ τοῦ Ὀδυσσεά.

43. Οἱ Τρωαδίτες ξεγελιοῦνται.

Ἐνα πρωτὶ μὲ τὸ γλυκοχάραμα σήκωσαν ἄγκυρα τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων κι ἀνοιχτήκανε. Οἱ φρουρὲς τῶν Τρωαδιτῶν ποὺ εἶδαν τὴν ἀναχώρησῃ τῶν Ἑλλήνων ψηλὰ ἀπὸ τὰ τεῖχη εἰδοποίησαν στὴν πόλῃ τὴ χαρμόσυνη εἶδησῃ. Γέροι καὶ γριές, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τρέχουν νὰ δοῦν, νὰ πιστέψουν. Τρίβουν τὰ μάτια γιὰτὶ πραγματικὰ τοὺς φαίνεται σὰν ὄνειρο. Δὲν μπο-

ρεῖ νὰ πιστέψουν πὼς θὰ ἡσυχάσουν καὶ θὰ ζήσουν ἐλεύθεροι. Ὅταν εἶδαν νὰ χάνεται στὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ τελευταῖο πλοῖο ἢ ἐκπληξή τους μεταβάλλεται σὲ φωνὲς χαρᾶς. Ἀνοίγουν ἀμέσως ὅλες οἱ πύλες. Βγαίνουν στὸν κάμπιο καὶ ψάχνουν νὰ δοῦν τί εἶχαν ἀφίσει οἱ Ἕλληνες φεύγοντας. Βρῖσκουν καὶ τὸ ξύλινο ἄλογο, πού τὸ ἔλεγε *Δούρειο Ἴππο*. Πάνω στὸ ἄλογο εἶχαν γράψει: «Ἀφιερώνεται στῆ θεᾷ Ἀθηνᾶ», γιὰ νὰ τοὺς φέρει μὲ τὸ καλὸ στὶς πατρίδες τους. Ὅστερα ἀπὸ σκέψη οἱ Τρωαδίτες ἀποφασίζουν νὰ τὸ μπάσουν μέσα. Ὁ Λαοκόωνας, ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα, τοὺς ἐμποδίζει. «Μέσα στὸ ἄλογο εἶναι κρυμμένη ἢ καταστροφὴ τῆς Τροίας» φωνάζει, Μὰ ξαφνικὰ δυὸ μεγάλα φίδια ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ πνίγουν αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ του. Φοβήθηκαν τότε οἱ Τρωαδίτες τὴν ὀργὴ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Χωρὶς ἄλλη σκέψη γκρέμισαν ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλης καὶ μετέφεραν τὸ ἄλογο στὴν πλατεῖα, κοντὰ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Πριάμου.

44.—Οἱ Ἕλληνες καταστρέφουν τὴν Τροία.

Οἱ Τρωαδίτες χαρούμενοι τώρα γιὰ τὴν γλύτωση ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ δεκάχρονου πολέμου ἄρχισαν τὸ γλέντι. Τὸ γλέντι βάσταξε ὡς ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα. Μετὰ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ὅμως ξέχασαν νὰ κλείσουν τὶς πόρτες ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ νὰ βάλουν φρουρὰς. Εἶχαν πιστέψῃ ἀληθινὰ πὼς ἔφυγαν οἱ Ἕλληνες. Οἱ Ἕλληνες πού ἦταν κλεισμένοι στὸ ἄλογο καὶ πού στὸ μεταξὺ εἶχαν βγεῖ ἔξω καὶ παρακολουθοῦσαν κρυφὰ τὸ τί ἔκαμναν οἱ Τρωαδίτες, σὰν εἶδαν πὼς ὅλα ἡσύχασαν στὴν Τροία καὶ πὼς ὅλοι

ψήνουν. Ἀντιστέκονται οἱ Κίκονες μὰ εὐκόλα τοὺς νικοῦν οἱ φίλοι μας.

Οἱ νικημένοι Κίκονες ζητοῦν βοήθεια ἀπ' τοὺς Κίκονες ποὺ κατοικοῦσαν στὰ μεσόγεια καὶ τὴ νύχτα ρίχνονται ξαφνικὰ πάνω στοὺς Ἑλληνας ποὺ τραγόπι-
ναν. Γίνεται μάχη πεισματώδης. Σ' αὐτὴ σκοτώνονται 70 ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά. Οἱ ὑπόλοιποι μὲ δυσκολία μπαίνουν στὰ πλοῖα καὶ φεύγουν.

47. — Στὴ χώρα τῶν λωτοφάγων.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τοὺς Κίκονες σύντομα ἔφτα-
σαν στὶς Ἑλληνικὲς ἀκρογιαλιές. Βολικὸς ἀέρας ἔσπρω-
χε τὰ καράβια τους. Αἰσθάνθηκαν χαρὰ μεγάλη
σὰν ἀντίκρουσαν τὰ Ἑλληνικὰ χῶματα. Εὐχαριστοῦσαν
τοὺς θεοῦ· γιατί πολὺ σύντομα θὰ ἔφθαναν στὴν Ἰθά-
κη. Ποὺ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τους πὼς τὰ μεγαλύτερα
βάσανα τοῦ· περίμεναν ἀπὸ δῶ καὶ μπρός. Ποὺ νὰ φαν-
ταστοῦν πὼς κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲ θὰ ἀξιωνόταν
νὰ δῆ τὴν πατρίδα του! Ὅταν ἔφθασαν στ' ἀκρωτήρι
«Κάβο Μαλέας» δυνατὸς ἀντίθειος ἀέρας ἔσπρωξε τὰ
καράβια τοὺς μακρὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Τὰ ἔριξε στ' ἀ-
κρογιάλια τῆς χώρας τῶν *λωτοφάγων*. Τοὺς ἔλεγαν
λωτοφάγους γιατί ἔξω ἀπὸ *λωτούς*, ἓνα γλυκὸ φρούτιο,
δὲν ἔτρωγαν τίποτα. Φιλόξενοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι κα-
λοδέχτηκαν τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά ποὺ εἶχαν
πάγει νὰ ἰδοῦν τί ἄνθρωποι μένουν. Τοὺς περιποιήθη-
καν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα. Γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστή-
σουν τοὺς ἔδωσαν νὰ φᾶνε καὶ λωτούς. Ὅποιος ὅμως
ἔτρωγε ἀπ' τοὺς καρπούς αὐτοὺς ξεχνοῦσε Πατρίδα,
γονεῖς καὶ συγγενεῖς. Ἦθελε νὰ μένη ἐκεῖ. Ἔτσι καὶ οἱ

σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεᾶ σὰν ἔφαγαν λωτοὺς ξέχασαν τὴν Ἰθάκην, καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν. Ὁ Ὀδυσσεᾶς, μὲ ὄσους ἀπὸ τοὺς συντρόφους του δὲν εἶχαν φάγει λωτό, μὲ τὴ βία τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μποῦν στὰ πλοῖα καὶ νὰ φύγουν. ✕

48.—Ὁ Ὀδυσσεᾶς στοὺς Κύκλωπες.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις ἔφθασαν οἱ φίλοι μας σ' ἓνα ἐρημόνησο. Ἀντίκου ἀπὸ τὸ νησί αὐτὸ ἦταν τὸ νησί τῶν Κυκλώπων. Ἄγριοι, ἄδικοι καὶ ἀνθρωποφάγοι οἱ Κύκλωπες ζοῦσαν σὲ σπηλιές. Μόνο γιδοπρόβατα ἤξεραν νὰ τρέφουν. Χωρὶδ συγκεντρωμένο δὲν εἶχαν. Καθένας ζοῦσε χωριστὰ καὶ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του φρόντιζε. Τὴν ἄλλη μέρα παίρνει ὁ Ὀδυσσεᾶς δώδεκα συντρόφους του, μπαίνει σ' ἓνα πλοῖο καὶ τραβᾷ γιὰ τὸ νησί τῶν Κυκλώπων. Εἶχε μεγάλη περιέργεια νὰ δῆ τί λογιῆς ἄνθρωποι κατοικοῦσαν στὸ νησί αὐτό.

Ἐφθασαν. Ἄραξαν τὸ πλοῖο σ' ἓνα λιμανάκι καὶ βγῆκαν στὴ στεριά. Ἀνεβαίνουν στὸ βουνὸ ποὺ ἔτυχε μπροστά τους. Βρίσκουν μιὰ σπηλιὰ καὶ μπαίνουν μέσα. Μὲ βελάσματα τοὺς δέχονται τ' ἀρνάκια καὶ τὰ κατσικάκια ποὺ ἦταν ἐκεῖ μέσα. Οἱ γωνιές τῆς σπηλιᾶς γεμάτα καλάθια μὲ τυριὰ καὶ καρδάρες μὲ γάλα. Ἄνθρωπος πουθενά. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεᾶ τὸν παρακαλοῦν νὰ πάρουν ὅ,τι μποροῦν ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ νὰ φύγουν. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀκούει κανένα. Θέλει νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του. Θέλει νὰ δῆ τί ἄνθρωποι εἶναι οἱ Κύκλωπες.

49.—Ὁ Κύκλωπας Πολύφημος.

Γιδοπρόβατα γέμισαν τὸ σούρουπο τῆ σπηλιά. Γύριζαν ἀπ' τῆ βοσκῆ. Σὲ λίγο φθάνει κι ὁ τσοπάνος.

Ἔνας ἄνδρας ἴσαμ' ἐκεῖ πάνω μ' ἓνα μεγάλο μάτι στὸ μέτωπο. Ἦταν φορτωμένος ξύλα. Τὰ πετᾶ χάμω μὲ τόση δύναμη πού ὅλη ἡ σπηλιά βούϊξε ἀπ' τὸν κρότο. Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς φίλους του. Ζάρωσαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ περίμεναν τρέμοντας. Ὁ Πολύφημος, ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸν Κύκλωπα αὐτό, ἔκλεισε τῆ σπηλιά μ' ἓνα μεγάλο βράχο, ἀναψε φωτιὰ κ' ἐτοιμαζόταν ν' ἀρμέξει τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια. Ἀπὸ τῆ φωτιὰ ἔφεξε ἡ σπηλιά καὶ τότε εἶδε τοὺς φίλους μας. Ρωτᾶ: Ποιοὶ εἶναι καὶ τί θένε.

— Εἴμαστε Ἕλληνες, ἀπαντᾷ ὁ Ὀδυσσεάς, κι ἐρχόμαστε ἀπὸ τῆ Τροία. Σὲ παρακαλοῦμε πολὺ νὰ μᾶς φιλοξενήσης ἀπόψε.

Ὁ Πολύφημος δὲν ἀπαντᾷ. Ἀρμέγει τὰ γιδοπρόβατα, ἀρπάζει δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά καὶ τοὺς τρώγει. Μετὰ πέφτει καὶ κοιμᾶται μὲ ροχαλητό.

Ευπνᾷ τὸ γλυκοχάραμα, ἀρπάζει ἄλλους δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεά τοὺς τρώγει κι αὐτούς.

Ἀνοίγει τῆ σπηλιά, βγάζει τὰ γιδοπρόβατα ἔξω, κλείνει καλὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μὲ τὸν μεγάλο βράχο καὶ τραβᾷ γιὰ τῆ βοσκῆ.

50.—Πῶς τιμωρεῖ ὁ Ὀδυσσεάς τὸν Πολύφημο.

Μποροῦσε βέβαια ὁ Ὀδυσσεάς νὰ σφάξῃ τὸν Πολύφημο τὴν ὥρα πού κοιμόταν. Σκεφτόταν ὅμως πῶς θὰ

τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξη τὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ φύγη.
Ἔπεσε σὲ συλλογὴ μεγάλη. Ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ τὸν
Πολύφημο μὰ καὶ νὰ μὴ μείνῃ κλεισμένος ἐκεῖ μέσα.
Μὲ τὰ πολλὰ βρῆκε. Πῆρε ἓνα χοντροῦ ξύλο, τὸ πελέ-
κησε στὴν μιὰ ἄκρη, τὴν ἔκοψε σουβλερὴ καὶ τὸ ἔκρυ-
ψε μέσα στὴν κοπριά. Μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλίου ἐπέστρεψε
ὁ Κύκλωπας μὲ τὸ κοπάδι. Κύλισε τὸ βράχο στὸ στό-
μιο τῆς σπηλιᾶς, ἀφοῦ μπῆκαν μέσα κοπάδια καὶ τσο-
πάνος. Ἄρμεξε τὰ ζῶα ἀνοψε τὴ φωτιά. Ἐάπλωσε νὰ
ξεκουραστῇ λίγο καὶ τότε ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἄρ-
παξε δυὸ Ἕλληνες τοὺς χιύπησε χάμω καὶ τοὺς ἔφαγε.
Ἀμέσως ὁ Ὀδυσσεὺς ἔβαλε μπρὸς τὸ σχέδιό του. Γέ-
μισε ἓνα ξύλινο ποτήρι μὲ γλυκὸ κρασί πού τὸ εἶχε φέ-
ρει μαζί του καὶ ἔδωσε τοῦ Κύκλωπα νὰ πιῇ. Ὁ γί-
γαντας ἄδειασε τὸ ποτήρι μονορούφι, τοῦ ἄρεσε καὶ
ζήτησε κι ἄλλο ποτήρι. Πρόθιμα τοῦ πρόσφερε καὶ
τὸ δεύτερο ποτήρι. Αὐτὸ εὐχαρίστησε τὸν Πολύφημο
καὶ ρώτησε τὸν Ὀδυσσεὺ πὼς τὸν λένε «Κανένα» Ἐσένα τὸν
Κανένα θὰ γύγω τελευταῖο τοῦ λέγει καὶ ζητᾶ κι ἄλλο
κρασί. Μὲ τὸ τρίτο ποτήρι γίνεται στουπὶ στὸ μεθύσι
ὁ φιλαράκος καὶ πέφτει καὶ κοιμᾶται μὲ ροχαλητό. Δὲ
χάνει καιρὸ ὁ Ὀδυσσεὺς. Βγάζει ἀπ' τὴν κοπριά τὸ ξύλο,
τὸ πυρώνει στὴ φωτιά καὶ μὲ δύναμη τὸ μπήγει στὸ
μοναδικὸ μάτι τοῦ ἀγριάνθρωπου. Μούγκρισε σὰ θεριὸ
καὶ ἀπ' τὸ μουγκρητό του βούιξε ὅλο τὸ νησί. Τραβᾶ
τὸ ξύλο ἀπὸ τὸ μάτι του καὶ τὸ πετᾶ μακρὰ, τινάζεται
ἀπάνω κι ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ παντοῦ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ
πίσση κανένα ἀπὸ τοὺς ξένους του. Μὰ πῶς ἀφοῦ δὲν
ἔβλεπε; Ἀπὸ τίς φωνές του εἶχαν ξυπνήσει ὅλοι οἱ
Κύκλωπες κ' ἔτρεξαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Ρωτοῦν
ἀπ' ἔξω τί ἔπαθε καὶ φωνάζει ἔτσι. Καὶ ὁ Πολύφημος :
«Νὰ ὁ Κανένας» μὲ τύφλωσε», ἀπαντᾷ.

— Ἀφοῦ ὁ Κανένας σὲ τύφλωσε, καλὰ ἔπαθες. Πα-
ρακάλεσε τὸν πατέρα σου τὸν Ποσειδῶνα νὰ σὲ γιατρέ-
ψῃ, εἶπαν κι' ἔφυγαν.

51.—'Ο 'Οδυσσεάς φεύγει ἀπ' τό νησί τῶν Κυκλώπων.

Μετ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀνοιξε ὁ τυφλὸς ἀνθρωποφάγος τὴ σπηλιά, κάθησε στὴν εἴσοδο κι ἄρχισε νὰ βγάξη ἕνα ἕνα τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα, ἀφοῦ πρώτα

Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ 'Οδυσσεά.

τὰ ἔφαχνε στὴ ράχη. Φοβόταν μὴ τοῦ φύγουν οἱ φίλοι μας καβαλόντας τὰ γιδοπρόβατα. Πολυμήχανός ὅμως ὁ 'Οδυσσεάς κρέμασε τοὺς συντρόφους του κάτω ἀπὸ τὰ πιδὸ γερὰ κριάρια καὶ τοὺς ἔβγαλε ἔξω. Τελευταῖος βγῆκε αὐτὸς κρεμασμένος στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀγαπημένου κριαριοῦ τοῦ Κύκλωπα. Σὰν βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιά

πῆραν μαζί τους ἀρκετὰ παχὺὰ κριάρια, μπῆκαν στὸ καράβι κ' ἔφυγαν. Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ λιμάνι στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ βλέπουν τὸν Πολύφημο νὰ βόσκη τὸ κοπάδι. Δὲ βίασταξε ὁ Ὀδυσσεύς καὶ τοῦ φωνάζει: « Πολύφημε, οἱ Θεοὶ σὲ τιμώρησαν γιὰ τὶς πράξεις σου τὶς ἀπάνθρωπες » ; Ὁ γίγας ταράχτηκε σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτῆ. Πίστευε πὼς οἱ ξένοι τοῦ ἦταν ἀκόμη μέσα. Θύμωσε τόσο ποὺ σήκωσε ἓνα βράχο μεγάλο καὶ τὸν πέταξε κατ' ἐκεῖ ποὺ ἄκουσε τὴ φωνή. Λίγο ἀκόμη κ' ὁ βράχος θὰ ἔπεφτε πάνω στὸ πλοῖο. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασαν στὸ ἐρημόνησο. Ἦταν ὁμως καταλυπημένοι γιὰτὶ εἶχαν φύγει δώδεκα καὶ ἐπέστρεψαν ἔξι. Οἱ σύντροφοὶ τους, ποὺ εἶχαν μείνει στὸ νησὶ σὰν ἔμαθαν τὸ τί τοὺς εἶχε συμβῆ λυπήθηκαν πολὺ.

52.— Ὁ Ὀδυσσεύς στὰ νησιά τοῦ Αἰόλου καὶ τῶν Λαιστρυγόνων.

Ταξίδεψαν μερικὲς μέρες χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ τίποτα. Ἐφθασαν στὸ νησὶ τοῦ Αἰόλου. Ὁ Αἰόλος ἦταν φίλος τῶν θεῶν καὶ βασιλιὰς τῶν ἀνέμων. Ζοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, τοὺς ἔξι γιουὺς καὶ τὶς ἔξι θυγατέρες του. Τὰ ἀνάκτορά του ἔλαμπαν ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Μὲ χαρὰ τοὺς ὑποδέχτηκε στὸ παλάτι του καὶ τοὺς περιποιήθηκε βασιλικά. Τοὺς κράτησε ἓνα μῆνα. Προτοῦ φύγουν, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ φθάσουν μιὰ μέρα ἀρχήτερα στὴν πατρίδα τους, δώρησε στὸν Ὀδυσσεῦ ἓνα ἄσκι. Τὸ ἄσκι αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀέρηδες. « Πρὸσεξε, φιλε μου, μὴν ἀνοιξῆς τὸ ἄσκι καὶ φύλαξέ το καλά ». Ὁλο χαρὰ ὁ Ὀδυσσεύς εὐχαρίστησε γιὰ τὸ πολὺτιμο δῶρο, πῆρε τοὺς συντρόφους του κι ἔφυγε. Ἐν-

πῆραν μαζί τους ἀρκετὰ παχυὰ κριάρια, μπῆκαν στὸ καράβι κ' ἔφυγαν. Τὴν ὥρα πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ λιμάνι στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ βλέπουν τὸν Πολύφημο νὰ βρόσκη τὸ κοπάδι. Δὲ βάσταξε ὁ Ὀδυσσεάς καὶ τοῦ φωνάζει: « Πολύφημε, οἱ Θεοὶ σὲ τιμώρησαν γιὰ τὶς πράξεις σου τὶς ἀπάνθρωπες » ; Ὁ γίγας ταράχτηκε σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά. Πίστευε πὼς οἱ ξένοι του ἦταν ἀκόμη μέσα. Θύμωσε τόσο πὺ σήκωσε ἓνα βράχο μεγάλο καὶ τὸν πέταξε κατ' ἐκεῖ πού ἄκουσε τὴ φωνή. Λίγο ἀκόμη κ' ὁ βράχος θὰ ἔπεφτε πάνω στὸ πλοῖο. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασαν στὸ ἐρημόνησο. Ἦταν ὁμως καταλυπημένοι γιὰτὶ εἶχαν φύγει δώδεκα καὶ ἐπέστρεψαν ἔξη. Οἱ σύντροφοὶ τους, πού εἶχαν μείνει στὸ νησί σὰν ἔμαθαν τὸ τί τοὺς εἶχε συμβῆ λυπήθηκαν πολὺ.

52.— Ὁ Ὀδυσσεάς στὰ νησιά τοῦ Αἰόλου καὶ τῶν Λαιστρυγόνων.

Ταξίδεψαν μερικὲς μέρες χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ τίποτα. Ἐφθασαν στὸ νησί τοῦ Αἰόλου. Ὁ Αἰόλος ἦταν φίλος τῶν θεῶν καὶ βασιλιάς τῶν ἀνέμων. Ζοῦσε μὲ τὴ γυναῖκα του, τοὺς ἔξη γιουὺς καὶ τὶς ἔξη θυγατέρες του. Τὰ ἀνάκτορά του ἔλαμπαν ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Μὲ χαρὰ τοὺς ὑποδέχτηκε στὸ παλάτι του καὶ τοὺς περιποιήθηκε βασιλικά. Τοὺς κράτησε ἓνα μῆνα. Προτοῦ φύγουν, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ φθάσουν μιὰ μέρα ἀρχήτερα στὴν πατρίδα τους, δώρησε στὸν Ὀδυσσεά ἓνα ἀσκί. Τὸ ἀσκί αὐτὸ ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀέρηδες. « Πρὸσεξε, φιλε μου, μὴν ἀνοίξῃς τὸ ἀσκί καὶ φύλαξέ το καλά ». Ὁλο χαρὰ ὁ Ὀδυσσεάς εὐχαρίστησε γιὰ τὸ πολῦτιμο δῶρο, πῆρε τοὺς συντρόφους του κι ἔφυγε. Ἐν-

νέα ἡμερόνυχτα ἔκαμαν θαυμάσιο ταξίδι. Ὁ Ὀδυσσεύς σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔκλεισε μάτι. Φοβόταν μὴν ἀνοιξοῦν τὸ ἀσκή οἱ στρατιῶτες του. Σὰν εἶδε ὅπως ἀπὸ μακρὰ τὴν Ἰθάκην ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρᾶ καὶ τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Βοῆξαν τότε εὐκαιρία οἱ σύντροφοί του καὶ ἀπὸ περιέργεια ἀνοιξαν τὸ ἀσκή. Τρικυμία μεγάλη σηκώθηκε καὶ χτυποῦσε τὰ πλοῖα τὸ ἓνα στὸ ἄλλο. Μὲ δυσκολία καὶ μὲ κόπους πολλοὺς ἄραξαν στὰ παράλια τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων. Ὁ Ὀδυσσεύς θύμωσε πολὺ μὰ τί μπορούσε νὰ κάμῃ τώρα μιὰ καὶ τὸ κακὸ εἶχε γίνει ; Ἄγριοι καὶ ἀνθρωποφάγοι καθὼς ἦταν οἱ Λαιστρυγόνες ρίχτηκαν στὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεύα μὲ πέτρες, σκότωσαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ ἔσπασαν τὰ πλοῖα. Μόνο ὁ Ὀδυσσεύς μ' ἓνα πλοῖο καὶ λίγους συντρόφους κατόρθωσε νὰ γλυτώσῃ.

53.—Ἡ μάγισσα Κίρκη.

Μὲ τὸ μοναδικὸ πλοῖο πού τοῦ ἀπόμεινε καὶ τοὺς ὀλίγους συντρόφους του ὁ Ὀδυσσεύς ὕστερα ἀπὸ ταξίδι κάμποσων ἡμερῶν μπῆκε στὸ λιμάνι ἐνὸς δασωμένου νησιοῦ. Βοῆξαν ἀμέσως ἔξω ὅλοι καὶ κουρασμένοι καθὼς ἦταν ξάπλωσαν πάνω στὰ μαλακὰ χόρτα καὶ κοιμήθηκαν. Τὴν τρίτη μέρα μερικοὶ στρατιῶτες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Εὐρύλοχο ξεκίνησαν νὰ ψάξουν τὸ νησί, νὰ δοῦν ἀπὸ ποιοῦς κατοικεῖται. Ἐφθασαν σὲ μιὰ πεδιάδα ὅπου εἶδαν ἓνα μαρμάρينو ἀνάκτορο. Λύκοι καὶ λεοντάρια ἔτρεχαν γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο. Ἦταν ἡμερομένα θηρία. Ὁ Εὐρύλοχος ἔστειλε τοὺς φίλους του νὰ δοῦν ποιοὶ κάθονται στ' ἀνάκτορο κι αὐτὸς ἔμεινε ἔξω. Στὸ ἀνάκτορο καθόταν ἡ μάγισσα Κίρκη. Καλοδέχτηκε τοὺς

φίλους μας, τούς περιποιήθηκε, τούς ἔδωσε νὰ πιοῦν, μὰ στὸ τέλος μ' ἓνα μαγικὸ ραβδί τούς μετέβαλε σὲ χοίρους. Ἄδικα περίμενε ὁ Εὐρύλοχος νὰ ἐπιστρέψουν. Σὲ λίγο βλέπει ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα καὶ ἀντὶ τῶν φίλων του νὰ βγαίνουν κάτι γουρουνάκια. Κατάλαβε τὶ συνέβηκε κ' ἔτρεξε στὸν Ὀδυσσεά καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβάντα. Τρέχει ὁ Ὀδυσσεάς στὰ ἀνάκτορα καὶ μὲ ἀπυλὴ ἀναγκάζει τὴν Κίρκη νὰ ξανακάμῃ ἀνθρώπους τούς συντρόφους του.

54. Ὁ Ὀδυσσεάς φεύγει ἀπ' τὸ νησί τῆς Κίρκης.

Στὸ νησί αὐτὸ ἔμειναν ἓνα χρόνο. Ἡ Κίρκη ἤθελε νὰ τούς κρατήσει γιὰ πάντα. Οἱ παρακλήσεις ὁμως τοῦ Ὀδυσσεά τὴ συγκίνησαν καὶ ἀποφάσισε νὰ τούς ἀφίση νὰ φύγουν. Πρῶτοῦ φύγουν συμβούλεψε τὸν Ὀδυσσεά νὰ κατέβῃ στὸν Ἄδη νὰ βρῆ τὸ μάντι Τειρεσία. Ἄκουσε ὁ ἥρωας τὴ συμβουλή καὶ κατέβηκε στὸν Ἄδη. Ἐκεῖ συναντήθηκε μὲ τὶς ψυχὲς τῆς μητέρας του, τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τοῦ Ἀχιλλέα. Βρῆκε καὶ τὸν Τειρεσία. Αὐτὸς τοῦ εἶπε πὼς πολλὰ βίβασα ἔχει νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη. «Εἶναι θυμωμένος μαζί σου ὁ θεὸς Ποσειδῶνας, γιὰ τὴ τύφλωσες τὸ γιό του Πολύφημο. Μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φθάσῃς στὴν Ἰθάκη. Πρόσεξε μὴ πειράξετε τὰ κοπάδια τοῦ Ἥλιου γιὰ τὸ τότε θὰ χαθοῦν ὅλοι σου οἱ σύντροφοι». Σὰν γύρισε ἀπὸ τὸν Ἄδη, τὴν εὐχαρίστησαν γιὰ τὶς περιποιήσεις καὶ τὴ φιλοξενία τῆς μάγισσας, τὴν ἀποχαιρέτησαν κ' ἔφυγαν.

55.— Σειρήνες. Σκύλλα καὶ Χάρυβδη.

Τὸ πλοῖο ἔσχιζε γοργὰ τὴ θάλασσα γιὰτὶ οἱ ναῦτες μὲ δύναμη καὶ ρυθμὸ ἔλαμναν. Βιάζονταν νὰ φθάσουν στὴν Ἰθάκη νὰ βροῦν τοὺς δικούς των. Τὸ πλοῖο ἔπρεπε τὸ δίχως ἄλλο νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σειρῆνων. Οἱ Σειρῆνες ἦταν ὁμορφες γυναῖκες καὶ τραγούδαγαν περίφημα. Μὲ τὸ τραγούδι των ἐμάζευαν τοὺς ταξιδιωτὲς καὶ τοὺς ἐκρατοῦσαν. Αὐτὸ τὸ ἤξερε ὁ Ὀδυσσεύς, τοῦ τὸ εἶχε εἰπεῖ ἡ Κίρκη. Πρωτοῦ φθάσουν στὸ νησί βούλωσε μὲ κερὶ τ' αὐτιά των συντρόφων του καὶ τοὺς πρόσταξε τὸν ἴδιο νὰ τὸν δέσουν μὲ γερὸ σκοινὶ στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου. Ἔτσι πέρασαν τὶς Σειρῆνες χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα. Σὲ λίγες μέρες ἔφθασαν σ' ἓνα στενό. Ἀπ' τὶς δυὸ μεριῆς τοῦ στενοῦ πάνω στοὺς βράχους κάθονταν δυὸ θηρία. Ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδη. Ἡ Σκύλλα κάθε τόσο ρούφαγε τὸ νερὸ τῆς θάλασσας καὶ μαζὶ μὲ τὸ νερὸ ὅ,τι βρισκόταν μέσα. Σὲ λίγο τὸ ξερνοῦσε. Ἡ Χάρυβδη πάλι εἶχε ἕξι κεφάλια. Μ' αὐτὰ ἄρπαζε κ' ἔτρωγε ὅ,τι περνοῦσε μπρὸς της. Ὁ Ὀδυσσεύς προτίμησε νὰ χάσῃ ἕξι συντρόφους παρὰ νὰ χαθοῦν ὅλοι. Πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὴ Χάρυβδη.

56.— Τὰ βόδια τοῦ θεοῦ Ἡλίου.

Ἐνα ὀλοπράσινο νησί πρόβαλε ἀπὸ μακρὰ ὕστερα ἀπὸ ταξίδι ἀρκετῶν ἡμερῶν. Ἦταν τὸ νησί τοῦ Ἡλίου. Ἀγελάδες καὶ πρόβατα ἔβοσκαν στὰ λειβάδια μὲ τὰ χόρτα τὰ ψηλά. Πρωτοῦ ἀράξουν ὁ Ὀδυσσεύς ὥρκισε τοὺς συντρόφους τοὺς νὰ μὴ πειράξουν τὰ κοπάδια τοῦ Ἡλίου. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Τειρεσία. Μέρους

ἔμειναν στὸ νησί γιατί ἄνεμοι δυνατοὶ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ φύγουν. Τὰ τρόφιμα ἄρχισαν νὰ τελειώνουν καὶ τὰ παχὰ πρόβατα κ' οἱ καλοθρεμένες ἀγελάδες γαργάλιζαν τὴν ὄρξιν τῶν φίλων μας. Ἡ πείνα εἶναι κακὸς σύμβουλος. Ἐέχασαν κι ὄρκο καὶ βάσανα. Κρουφὰ ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεά, μιὰ μέσα, ἔσφαξαν μερικὲς ἀγελάδες καὶ τὶς ἔψησαν. Ὁ Ἥλιος θύμωσε καὶ παρεκάλεσε τὸ Δία νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κλέφτες. Ὅταν ἄρχισε νὰ φυσᾷ βορρῆς ἀέρας σήκωσαν ἄγκυρα κι ἀνοίχτηκαν στὴ θάλασσα. Σὰν χάθηκε ἀπὸ τὰ μῖτια τους τὸ νησί, μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό. Τρικυμία μεγάλη σηκώθηκε. Τὸ πλοῖο παράδερνε μέσα στὰ κύματα. Ἀστροπέλεκι ἔπεσε καὶ κατακομμάτιασε τὸ πλοῖο. Πνίγηκαν ὅλοι. Μόνο ὁ Ὀδυσσεὺς σώθηκε. Ἦξερε καλὸ κολύμπι, εἶχε καὶ γερὰ μπράτσα. Δέκα μέρες πάλευε μὲ τὰ κύματα. Ἀπὸ ἓνα θαῦμα γλύτωσε ἀπὸ τὴ Χάρουβδη. Τὴ δέκατη μέρα κατόρθωσε νὰ φτάσῃ στὸ νησί τῆς νύφης Καλυψῶς.

57.— Στὸ νησί τῆς Καλυψῶς.

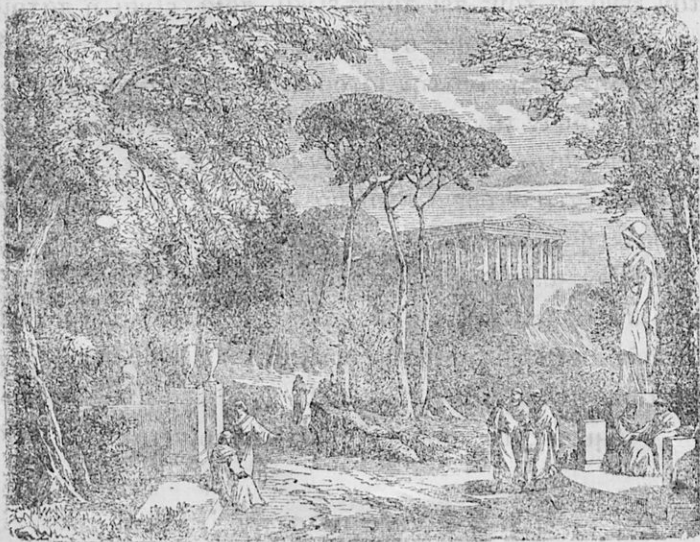
Ἐξαντλημένος καθὼς ἦταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε Ἐκεῖ στὴν παραλία τὸν ἐβροῆκε σχεδὸν ἀνάσθητο ἡ Καλυψῶ. Τοῦ ἔδωσε νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῆ γιὰ νὰ συνέρθῃ. Τὸν ἐπῆρε στὴν ὠραία σπηλιὰ πού κατοικοῦσε καὶ μέρες τὸν περιποιότανε. Ἐπτὰ ὀλόκληρα χρόνια τὸν ἐκράτησε. Ἦθελε νὰ μὴ τὸν ἀφίση νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ Ὀδυσσεὺς πάντα λαχταροῦσε τὴν πατρίδα του, τοὺς δικούς του. « Καὶ καπνὸ μονάχα τῆς γλυκειᾶς μου Ἰθάκης νὰ ἰδῶ κι ἄς πεθάνω στὴ στιγμή », ἔλεγε. Συχνὰ κατέβαινε στ' ἀκρογιάλι, κοίταζε μακρὰ στὸ πέλαγος κι ἀναστενάζε. Σκεφτόταν τοὺς δικούς του, τὸ γέρο-

πατέρα του, τὴ γυναίκα του τὴ Πηνελόπη, τὸ γιό του Τηλέμαχο πού τὸν εἶχε ἀφίσει μωρὸ στὴν κούνια. Οἱ θεοὶ πού ἔβλεπαν τὴ στενοχώρια του τὸν λυπήθηκαν. Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὅμως ἡ θεὰ Ἀθηναῖα, ἡ προστάτιδά του. Ἔστειλαν τὸ θεὸ Ἑρμῆ νὰ πῆ τῆς Καλυψῶς ν' ἀφίση νὰ φύγη ὁ Ὀδυσσεύς. Ἡ Καλυψὼ δὲ μπορούσε νὰ κάμη ἀλλοιῶς κ' ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ φύγη. Ὁ ἥρωϊς μας ἀφοῦ ἔφτιασε μιὰ σχεδιά, πῆρε τὰ δῶρα πού ἡ νύφη Καλυψὼ τοῦ πρόσφερε, τὴν ἀποχαιρέτησε, μπῆκε στὴ σχεδιά κι ἀνοίχτηκε.

58.—Ὀδυσσεύς καὶ Ναυσικᾶ.

Δέκα ἐπτὰ μέρες ἔπλεε στὸ πέλιγος χωρὶς νὰ βλέπη τίποτα ἄλλο ἀπὸ θάλασσα. Τὴ δεκίτη ὀγδὴ εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὶς κορφές ὀλοπράσινων βουνῶν. Χάρηκε γιατί θάβγαινε σὲ στεριά νὰ ξεκουραστῆ. Μὰ ἡ χαρά του δὲ βῆσταξε πολὺ. Ὁ θεὸς Ποσειδῶνας σὰν τὸν εἶδε θυμήθηκε τὸν Πολύφημο κ' ἐξιγριωμένος χτυπᾷ μὲ τὴ τρίαινά του τὴ θάλασσα καὶ σηκώνει βουνὰ τὰ κύματα. Ἡ σχεδιά σπάει. Ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα σανίδι καὶ κολυμπώντας προσπαθεῖ νὰ βγῆ σὲ στεριά. Τρία μερόνυχτα πάλευε μὲ τὰ κύματα. Τὴν τρίτη μέρα κτάφερε νὰ πατήσῃ σὲ στεριά. Κατακουρασμένος καθὼς ἦταν χῶθηκε σὲ μιὰ κουφάλα μιᾶς γέρινης ἐληᾶς, σκεπάσθηκε μὲ ξερὰ φύλλα καὶ κοιμήθηκε βαθειά. Στὸ μέρος ἐκεῖνο χυνόταν ἓνα ποταμάκι. Στὸ ποταμάκι αὐτὸ ἐρχόντουσαν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ κ' ἔπλεναν. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἔτυχε νὰ ἔρθῃ ἡ Ναυσικᾶ, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῶν Φαίακων, μὲ τὶς ὑπηρέτριές της. Σὶν τελείωσιν τὴν πλύση ἄρχισαν νὰ παίζουν. Ἔπαιζαν τὸ τόπι. Κάποτε

ἀστοχᾶ τὸ τόπι καὶ πέφτει στὸ ποτάμι. Μπήγουν τὶς φωνὲς τὰ κορίτσια. Ξυπνᾷ ξαφνιασμένος ὁ Ὀδυσσεύς καὶ σηκώνεται. Σκεπάζεται μὲ κλαριὰ ἐλιᾶς καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του. Τὰ κορίτσια σὰν τὸν εἶδαν σκόρπισαν τρομαγμένα. Μόνο ἡ Ναυσικᾶ δὲ φοβήθηκε. Ὁ Ὀδυσσεύς τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς διηγήθηκε τὸ τί τοῦ συνέβηκε. Ἡ Ναυσικᾶ τὸν ἐλυπήθηκε, τοῦ εἶπε λόγια παρηγορητικά, ἔδωσε ροῦχα νὰ ντυθῆ καὶ τὸν συμβούλεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔφρευε γιὰ νὰ μᾶνη νὰ βοῆ τὸν πατέρα της Ἀλκίνοου.

Τὸ παλάτι τοῦ Ἀλκίνοου.

59.—Ὁ Ὀδυσσεύς στὸ παλάτι τοῦ Ἀλκίνοου.

Κατὰ τὸ βραδάκι μάζεψαν ἡ Ναυσικᾶ μὲ τὶς ὑπηρετοῖές της τὰ ροῦχα, τὰ φόρτωσαν στ' ἀμαξάκι καὶ ξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ παλάτι. Ὁ Ὀδυσσεύς τὶς ἀκο-

λούθησε ἀπὸ μακρῶν. Σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν πολιτεία. Τὸ παλάτι ψηλότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα σπίτια ξεχώριζε. Μπῆκε μέσα ὁ Ὀδυσσεύς, παρουσιάστηκε στὸ βασιλέα καὶ τὴ βασίλισσα καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του. Καλοδέχτηκε ὁ Ἀλκίνοος τὸν ξένο καὶ τοῦ ὑπεσχέθηκε πῶς θὰ τὸν στείλῃ μὲ πλοῖο στὴν πατρίδα του. Τὴν ἄλλη μέρα ὀργάνωσε γιὰ τιμὴ του ἀγῶνες καὶ γιορτές. Στὸ τέλος τῶν ἀγῶνων κάλεσε σὲ τραπέζι ὅλους τοὺς ἄρχοντες τῶν Φαιάκων. Σὰν τελείωσε τὸ φαγητὸ ὅλοι μαζί παρακάλεσαν τὸν ξένο νὰ τοὺς πεῖ ποιὸς εἶναι, ποιά εἶναι ἡ πατρίδα του καὶ πῶς βρέθηκε στὴ γῶρα τους. Ὁ Ὀδυσσεύς τότε διηγήθηκε ὅλη του τὴν ἱστορία. Μὲ θαυμασμὸ καὶ προσοχὴ ἄκουαν τὸν ἑακουσμένο ἥρωα οἱ Φαίακες. Βασιλιάς καὶ ἄρχοντες σηκώθησαν ἅμα τελείωσε ἡ διήγησις καὶ τοῦ ἔφεραν δῶρα πλούσια. Μεγάλῃ τους τιμῇ ἐθεώρησαν τὴ φιλοξενία τέτοιου ἥρωα.

Τὸν ἄλλη μέρα τὰ πιὸ γερὰ παληκάρια ἔριξαν στὴ θάλασσα ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καράβια φόρτωσαν τὰ δῶρα καὶ κάθισαν στὰ κουπιά. Ὁ Ὀδυσσεύς εὐχαρίστησε ὅλους καὶ μπῆκε στὸ καράβι.

Ἄμεσως τὸ καράβι ἄρχισε ν' ἀνοίγεται.

60.—Φθάνουν στὴν Ἰθάκη.

Γλυκοχαράματα ἔφθασαν στὴν Ἰθάκη. Ὁ Ὀδυσσεύς κοιμόταν βαθειά. Οἱ Φαίακες ξεφόρτωσαν τὰ δῶρα καὶ τὰ τοποθέτησαν σὲ μιὰ σπηλιὰ ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Μὲ μεγάλη προσοχὴ σήκωσαν καὶ τὸν Ὀδυσσεύ μετ' ἡ κουβέρτα γιὰ νὰ μὴ τὸν ξυπνήσουν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω κι ἔφυγαν. Ὁ ἥλιος ἦταν ψηλὰ σὰν ξύπνησε. Μὲ

τρόμο είδε πώς δὲ βρισκόταν στὴν Ἰθάκη. Μὲ γέλασαν οἱ Φαίακες σκέφθηκε κ' ἔπεσε σὲ μεγαλὴ συλλογή.

Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ εἶχε σκεπάσει μὲ καταχνιά ὅλα τὰ γύρω. Σὲ λίγο παρουσιάζεται ἡ θεὰ καὶ τοῦ δίδει θάρρος. Τοῦ λέγει πὼς εἶναι στὴν Ἰθάκη καὶ πὼς στὸ σπίτι ὅλοι εἶναι καλά. «Ἡ γυναῖκα σου ἡ Πηνελόπη μὲ λαχ-

Οἱ Φαίακες βγάζουν ἔξω τὸν Ὀδυσσεά.

τάρα σὲ περιμένει, ἂν καὶ χρόνια τώρα πολλὰ βασιλόπουλα θέλουνε νὰ τὴν κάμουν γυναῖκα των. Πρόσεξε μὴν πᾶς ἴσα στὸ σπίτι. Τράβα στὴν καλύβα τοῦ Εὐμαιου κ' ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Εὐμαιο καὶ τὸν Τηλέμαχο νὰ σκεφθῆτε μέ ποιὸ τρόπο θὰ ξεκάνετε τοὺς μνηστῆρες». Σὰν εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε ἄφαντη.

61. — Στὴν καλύβα τοῦ Εὐμαιοῦ.

Στὴν πλαγιά ἐνὸς δασωμένου βουνοῦ ἦταν ἡ καλύβα τοῦ Εὐμαιοῦ, τοῦ χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσεῆ. Ἐκεῖ, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψει, ἐπῆγε ὁ ἦρωας. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ὁ καλὸς γέροντας καθόταν μπρὸς στὴν καλύβα του. Τέσσαρα θεόρατα σκυλιὰ φύλαγαν τὰ γουρούνια στὴν ἐρημιά. Μόλις ἀντιληφθῆκανε τὸν ξένο χύμηξαν ἀπάνω του καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν κομματιάσουν ἂν ὁ Εὐμαιοὺς δὲν ἔτρεχε νὰ τὰ κνηγήσῃ. Εὐχαρίστησε τὸν χοιροβοσκὸ ὁ γεροζητιάνος, γιατί ἡ θεὰ Ἀθηναῖα τὸν εἶχε μεταβάλλει σὲ γεροζητιάνο, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ γιὰ λίγες μέρες στὴν καλύβα του. Φιλόξενος καὶ καλοκάγαθος ὁ χοιροβοσκός μας χωρὶς λόγια τὸν ὠδήγησε στὴν καλύβα καὶ ἀμέσως ἔτρεξε νὰ τοῦ φέρῃ νὰ φάγῃ. Τοῦ εἶπε νὰ μείνῃ στὴ φτωχικὴ του καλύβα ὅσες μέρες θέλει χωρὶς νὰ στενοχωρεθῇ.

62. — Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Τηλέμαχος.

Ὁ Τηλέμαχος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Ἰθάκη γιὰ νὰ πάγῃ στὴν Πύλο καὶ τὴ Σπάρτη νὰ μάθῃ ἂν ζῆ ἢ πέθανε ὁ πατέρας του. Δὲ μπορούσε πιά νὰ ὑποφέρει τοὺς κακοήθεις μνηστήρες. Στὴν ἐπιστροφή του ἡ θεὰ Ἀθηναῖα, πού κι αὐτὸν προστάτευε, μὲ ἀντίθετο ἄερα ὠδήγησε τὸ πλοῖο τοῦ Τηλέμαχου σ' ἔρημη ἀκτὴ καὶ ὄχι στὸ λιμάνι τῆς Ἰθάκης. Οἱ μνηστήρες εἶχανε στήσει ἐνέδρα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Βγῆκε ἀπ' τὸ πλοῖο, ἔστειλε τοὺς ναῦτες μὲ τὸ πλοῖο στὸ λιμάνι τῆς Ἰθάκης καὶ αὐτὸς μὲ τὰ πόδια κατευθύνθηκε στὴν καλύβα τοῦ χοιροβοσκοῦ. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Εὐμαιοὺς προγευμάτιζαν ὅταν ἄκουσαν τὰ σκυλιὰ νὰ γαυγίζουν φιλικά. Ὁ Εὐ-

μαιος σὰν εἶδε τὸν Τηλέμαχο τάχασε ἀπὸ τῆ χαρᾶ του. Τὸν ἀγκάλισε, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν ἔμπασε στὴν καλύβη. Μὰ ἡ λαχτόρα κ' ἡ συγκίνηση τοῦ πατέρα ἦταν μεγαλύτερη. Μὲ βία κρατιόταν καὶ δὲν ριχνόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιοῦ του ποὺ τόσο δα τὸν ἄφησε καὶ τὸν ἔβλεπε παληκάρη 20 χρονῶ μπροστά του. Ὁ χοιροβοσκὸς τὸν ἐσύστησε στὸν ξένο κ' ἔτρεξε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ ἀγαπημένου ἀφεντικοῦ του. Τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε ὁ Εὐμαιος, ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ γνώρισε στὸν Τηλεμαχο τὸν πατέρα του. Ὡρα ἀγκαλιασμένοι ἔκλαιγαν πατέρας καὶ γιός. Ὅταν γύρισε ὁ Εὐμαιος κ' εἶδε τὸν ξένο ἀλλαγμένο τρόμαξε. Μὰ γρήγορα συνῆρθε γιατί γνώρισε τὸν πολυαγαπημένο του βασιλιὰ καὶ κύριο. Τὸν ἀγκάλιασε τὸν ἐφίλησε κ' ἔκλαιγε. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ μπορούσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους ἀπὸ χαρᾶ. Σὰν ἠσύχασαν ἐκάθησαν ὅλοι μαζί κ' ἐσκέφθησαν μὲ ποιοὺ τρόπο νὰ ἐξοντώσουν τοὺς μνηστήρες. Ἐφυγε ὁ Τηλέμαχος ἀφοῦ ἔμειναν σύμφωνοι σ' ὅλα.

Τ' ἄλλο πρωὶ ὁ Εὐμαιος μὲ τὸν Ὀδυσσεά, μεταμορφωμένο σὲ γεροζητιάνο ἔφτασαν στὸ παλάτι.

Τ' ἀγαπημένο σκυλὶ τοῦ Ὀδυσσεά, ὁ Ἄργος, γέρικο τώρα πιά, σὰν εἶδε τὸν ἀφέντη του, κούνησε τὴν οὐρά του χαρούμενο καὶ πέθανε.

63.— Ὁ Ὀδυσσεάς στὸ παλάτι του.

Κάθε μέρα, χρόνια τώρα, τὸ παλάτι τοῦ Ὀδυσσεά βούιζε ἀπὸ τραγούδια καὶ γλέντια. Βασιλόπουλα ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω χωριὰ ἐρχόντουσαν καὶ ζητοῦσαν τὴν Πηνελόπη σὲ γάμο. Αὐτὴ ὅμως πιστὴ στὸν ἄνδρα της δὲ δεχόταν. Αὐτοὶ τότε γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ ἔρριχναν στὸ

ΑΠ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ «Μυθικοὶ Χρόνοι» γ' δημ.

5

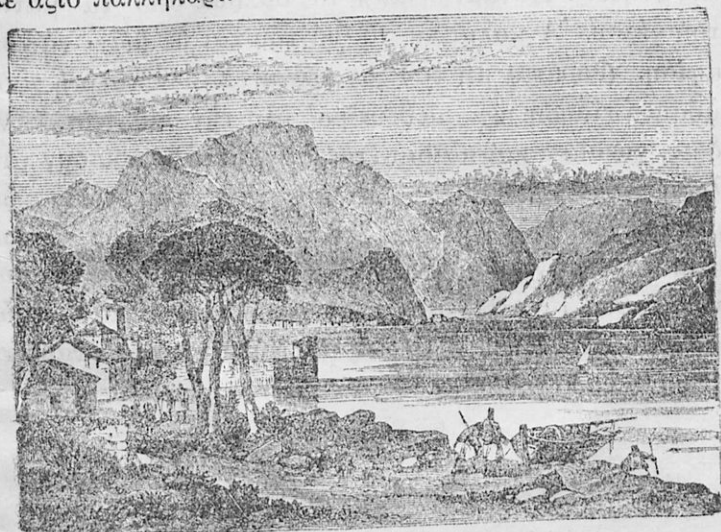
γλέντι καὶ τὸ φαγοπότη. Ἔτσι σπαταλοῦσαν τὴν παρουσία τοῦ Ὀδυσσεά. Ὁ γερο-Λαέρτης, ὁ πατέρας τοῦ Ὀδυσσεά, ἔβλεπε ὅλ' αὐτά, στενοχωριόταν μὰ καὶ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ κάμη. Οἱ μνηστῆρες ἦταν θρασεῖς. Ἀναγκάσθηκε, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τοὺς κακοήθεις νὰ τραβηχθῆ στὰ χτήματά του, πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα καὶ νὰ ἐπιδοθῆ στὴν καλλιέργειά των. Ὁ Τηλέμαχος μικρός, τί μπορούσε νὰ κάμη; Ἔβλεπεν ὅλα αὐτὰ κ' ἔλυωνε ἀπὸ τὴ στενοχώρια καὶ τὴν ὀργή του. «Πότε θὰ μεγαλώσω, ἔλεγε μέσα του, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ;» Σήμερα εἶχε φτάσει πιά ἡ ὥρα νὰ πληρώσουν τὴν κακία τους οἱ θρασεῖς μνηστῆρες.

64.— Ὁ Ὀδυσσεάς σκοτώνει τοὺς μνηστῆρες.

Τὸ γλέντι πού γινόταν ἐκείνη τὴ μέρα εἶχε ξεπεράσει ὅλα τὰ προηγούμενα. Μεθυσμένοι ὅλοι φώναζαν καὶ ξεκούφαιναν τὸν κόσμο. Ὁ Τηλέμαχος τὰ ἔβλεπε αὐτὰ καὶ δὲ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργή του. Βρίσκει τὴ μητέρα του καὶ τὴν συμβουλεύει νὰ κατέβῃ κάτω νὰ εἰπῆ στοὺς μνηστῆρες πώς : « Ὅποιος ἀπὸ σᾶς περάσει τὴ σαῖτ' αὐτὴ ἀπὸ τίς τρυπες δώδεκα τσεκουριῶν στημένων στὴν ἀράδα θὰ γίνῃ ἄνδρας μου ».

Κατέβηκε ἀμέσως ἡ Πηνελόπη κ' ἔκαμε ὅπως τῆς εἶχε πεῖ ὁ γιός της. Χόρηκαν οἱ μνηστῆρες γιὰτὶ ὅλοι ἦσαν φαντασμένοι καὶ θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους σπουδαῖο σκοπευτὴ. Ρίχτηκαν στ' ἀγώνισμα καὶ δοκίμασαν μὲ τὴ σειρά. Κανένας τους ὅμως δὲν ἐπέτυχε. Ὁ γεροζητιάνος, πού ἦταν καθισμένος στὸ κατώφλι καὶ παρακολουθοῦσε, ζήτησε νὰ δοκιμάσῃ κι αὐτός. Γέλασαν ὅλοι. Γιὰ νὰ τὸν χοροῖδέσουν τάχα τοῦ ἔδωσαν νὰ ρίξῃ. Δὲν

ἀπάντησε ὁ Ὀδυσσεύς στὰ πειραχτικά λόγια καὶ τὰ εἰρωνικά γέλια των, ἄρπαξε τὴ σαῖτα, σημάδεψε καλὰ κ' ἔρριξε. Ὅλοι ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἡ σαῖτα εἶχε περάσει ἀπὸ τὶς τρυπες τῶν 12 τσεκουριῶν. Ὁρθῶναι τότε τὸ βιαιλικὸ ἀνάστημά του καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτηση φωνάζει στοὺς μνηστήρες νὰ ἐτοιμασθοῦν νὰ πεθάνουν. Μὲ μιᾶς ἀρχίζει νὰ οἴχνη μὲ τὸ τόξο του καὶ ἕναν ἕναν, σκοτώνει ὅλους. Στὴ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε βοηθὸ καὶ τὸν Τηλέμαχο πού δείχθηκε ἄξιο παλληκάρι.

Ἡ Ἰθάκη.

65.—Ὁ Ὀδυσσεύς γνωρίζεται μὲ τοὺς δικούς του.

Ἀντήγησε ἀπὸ χαρὰ τὸ παλάτι. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μαθεύτηκε ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἡ Πηνελόπη σὰν τ' ἄκουσε ἔπεσε λυλόθυμη. Ὅταν συνῆρθε βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της. Ὅλοι ἔκλαιγαν

ἀπὸ χαρᾶ. Τώρα πατέρας, μητέρα καὶ γιὸς τραβοῦν γιὰ τὰ χτήματα τοῦ γερο-Λαέρτη. Βιάζεται ὁ καλὸς γιὸς νὰ δῆ τὸν πατέρα του. Βρίσκουν τὸ γέρο νὰ σκαλίζη τὸν κῆπο. Τὸν πλησιάζει ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ μὲ τρόπο φανερώνεται. Δὲν εἶπε ἀμέσως ποιὸς εἶναι γιὰτὶ φοβήθηκε μὴ πάθῃ ἀπὸ συγκίνηση. Ὁ γέρος δὲν πιστεύει στὰ μάτια του. Εἶναι σκεπτικὸς. Δὲν περίμενε νὰ ξαναδῆ τὸν πολυαγαπημένο του Ὀδυσσεῦ. Ζητᾷ σημάδι. Κι ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ διηγίεται ἓνα σωρὸ ἀπὸ τὶς παιδικὲς του ἀναμνήσεις. Ποτάμι κυλοῦν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γέρου. Ἀγκαλιάζει τὸ γιό του καὶ δὲ θέλει νὰ τὸν ἀφίση. Φοβᾶται μὴ τοῦ ξαναφύγῃ. Στὸ μεταξὺ ἡ χαρμόσυνη εἶδηση εἶχε μαθευτῆ σ' ὅλη τὴν πολιτεία. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἔτρεχαν νὰ καλοσωρίσουν τὸν λατρευτό τους βασιλιά. Μιλοῦν γιὰ τὸ σκοτωμὸ τῶν μνηστήρων. Μὰ κανένας δὲν λέει κακὸ γιὰ τὸν Ὀδυσσεῦ. Ὅλοι τὸν δικαιώνουν. Μέρη βᾶσταξε ἡ συγκίνηση τοῦ λαοῦ. Γιορτὲς καὶ πανηγύρια ὀργανώθηκαν. Χρόνια ἀπὸ τότε ἔζησε ὁ ἥρωάς μας εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στοὺς δικούς του.

0020561131
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

